

CRUCEA ROMÂNII ȘI MURULUI

SĂPTĂMANAL DE LUPTĂ POLITICĂ ȘI SPIRITUALĂ

APARE JOIA

Director: MIHAIL STELESCU

ANUL II, Nr. 60

Manuscrisele nepublicate se ard.

Redacția și Administrația: Calea Victoriei, 142

Telefoane: 3-35-36 și 3-25-27

■ Un popor, care se încredințează unor mediocri, se sinucide.

■ Românismul este egalitatea de drepturi pentru toți fiii acestei țări și zidul de care trebuie să-și spargă capetele, oricine ar încerca să ne îngenuncheze.

■ Nu numai opera ci și viața trebuie să pledeze cauza.

■ O națiune nu contează în istorie, nici prin numărul ei de flămânzi, nici prin numărul ei de sătui, ci prin gânditori.

Dar pentru ca aceste elite să se creeze, nu trebuie să se falsifice drepturile poporului, care în cazul acesta trimite sus numai demagogi, cariucid elitele.

■ Debarasați-vă de cuvintele: „dreapta“, „stânga“, „democrație“, „dictatură“. Numai șarlatanii pretind că le mai iau în serios.

■ Un „cruciat“ cinstit are dreptul și datoria să se intereseze de moralitatea fratelui său de luptă, oricine ar fi el.

Feriți-vă de impostori.

Panait Istrati

Semnează: Mihail Stelescu, Const. Caragea, Sergiu Lecca, Virgil Treboniu, Constantin Barcaroiu, Paul Bărbulescu, Ion Drăgnescu, Mircea Mateescu, Nicodim Ion Matei, Toma Alexandrescu, Ștefan Alexiu, Ion-Aurel Manolescu, Marius Bejan, și Alexandru Talex

MARGINALE — CRONICI — DESENE

8 pagini

Sâmbătă 8 Februarie 1936

2 Lei

CRUCIADA MUNCII

Miscarea muncitorilor

În timp ce țara suferă depe urma contrabandelor de devalize transportate peste granițe de bandiți naționali și internaționali, viața se scumpește vertiginos, punând umbre negre în ochii funcționarilor și muncitorilor.

Statul, acest stat care, în mod tacit, a tolerat toată murdăria speculării leului — departe de a vedea și a înțelege această scumpire a vieții, urmare a deprecierei monedei noastre. În bugetul anului în curs poate că ar dori noi sacrificii în rândurile funcționarilor săi sau cel puțin, **ajustări** care vor face mai mult rău decât bine. Căci statul acesta „democrat” totdeauna a fost un slab gospodar: sgârbit cu nevoii lui și darnic față de înfrâșneală excocherie.

Această scumpire a vieții este mai acută în orașele industriale. Ploștiul oraș petrolifer, unde orice strein de neam debarcat de un an doi aci, cu salarii care sfidează sărăcia mulțimii este primul care dă nota de scumpire excesivă a vieții. Și dacă unși — puțini sunt aceia — își permit luxul să nu observe aceasta, muncitorii din fabrici, cu salarii de mizerie și funcționarii mici din diferite ramuri de activitate dau semne de desnaștere.

Dar în timp ce funcționarii publici așteaptă încrunțai măsurile de îndreptare a unui rău care nu trebuie să persiste, muncitorii din fabrici au început să se miște. Semnalul l-au dat lucrătorii dela rafineria „Vega”. Prin delegații lor au arătat inspectorului dela Casa Muncii, că nu mai pot trăi cu actualele salarii de mizerie și au cerut mărirea acestora cu o cotă de 15—30 la sută. E un gest de adâncă disperare, fiindcă patronii pot concedia pe mulți din ei sub motivul că nu are ce să le dea lucru, pentru că în urmă, după o trecere de timp, să angajeze noi lucrători cu aceleași salarii de mizerie. Căci legea, deobicei, are totdeauna portita de scăpare, în tangentă, pentru cel puternic. Cererea lucrătorilor e gestul disperat al celor ce mor de foame, muncind. Preferă să rămână șomeri dar cerându-și dreptul la viață.

Inspectorul dela Casa Muncii s'a sezizat. A hotărât o zi pentru tratative între delegații lucrătorilor și ai patronilor. Seria tratativelor de lungă durată va începe desigur sub președinția inspectorului care trebuie să aperse munca cetățeanului român. Trebuie, căci așa scrie la carte, dar inspectorul este și el un om supus vremii tuturor intervențiilor. Dar sătulii vor crede celor flămânzi? Va putea înțelege cutare director de fabrică — cu salariu de 150 mii — 200 mii, drama muncitorului cu salariu de 2500 lei și o casă de copii?

Chiar dacă va recunoaște scumpirea vieții, acesta va fi numai în măsura pe care o simte el și va da plic-tisit, o cotă de nimic, bună doar să prelungească agonia formei la cei mulți.

În caz de nereușită în cererile lor, ce le va rămâne de făcut lucrătorilor? Să renunțe la contractul de muncă dictat de patroni verosi? Să ducă mai departe niște tratative care vor duce tot la înfrângerea lor?

Sau să declare greva?

Dar e posibilă greva când atâți șomeri așteaptă o pâine minimă? Și când ti se poate inscena un proces de turburări care te poartă pela consiliul de război?

Dar chiar dacă greva ar avea un caracter liniștit, lipsită de manifestată, ea va fi înăbușită înainte de a începe să viețuiască. Căci unde sunt sindicatele cu fonduri de asistență necesară în timpul unui război declarat capitalismului. Unde sunt organizațiile muncitorești?

Să o recunoască și lucrătorii că pe aici nu-i un drum pentru impli-

nirea celor cerute.

Înainte de război sub guvernele cicoești, muncitorii au avut epoca lor eroică. Au murit mulți atunci pentru o soartă mai bună. Mulți au umplut închisorile țării. Dar organizațiile muncitorești erau atunci o realitate. Cu toate greșele lor și jocul subteran al unor conducători, ca Cristescu Plăpumar, Moseovici și alții. Căci lor, celor mulți, nu le trebuia aventura comunistă, ci dreptul la o viață omenească. Le trebuia retribuția cinstită pentru munca presată și odihna necesară după hamalăcul zilelor de muncă.

Azi, chiar inspectorul muncii, ori, cât ar fi de bine intenționat, nu poate să le vină prea mult în ajutor când au fost trădați chiar de șefii lor, jefuindu-le și fondurile de asistență pentru vremuri aspre.

Cât despre patronii aceștia le vor înțelege drama existenței lor prin miopia, care îi face să țină mai mult la javrele menajerilor sau ale aman-telor decât la anonima lor existență.

Fiindcă cutare director de fabrică este mai susceptibil față de migrenele unei cucoane isterice, fiindcă Bubi este bolnav, decât față de plămânii cutăruj lucrător, care în mizerie, mărește generația de mâine a tuberculoșilor sau al revoltaților.

Și totuși, peste toată cloca care se întinde în această țară, am dori să se găsească și oameni buni și înțelepți care să dea atenție nevoilor celor mulți și necăjiți.

Căci nu credem că, fiind o țară democratică, peste binele celor puțini, nu se mai aude plânsul celor mulți.

Ar fi păcat pentru mai târziu!

Stefan Alexiu

● Duminică au avut loc la Ploști două adunări muncitorești, cari trebuiau să discute anteproiectul de lege al muncii.

Una a avut loc în sala de festivități a liceului „Petru și Pavel” sub președinția de onoare a d-lui Valer Roman și după felul în care sa desfășurat se poate foarte bine confunda cu o adunare electorală.

Întâi, pentru-că nu a luat parte nici un muncitor, și în al doilea pentru că s'a transformat într'o simplă tâmăere guvernamentală.

● Cea de a doua adunare adevărat muncitorească de astă dată, a avut loc în sala cinematografului Boulevard sub președinția d-lui Al. Samoil.

S'a discutat anteproiectul d-lui Roman și consecințele ce le-ar suporta muncitorimea în cazul unei eventuale votări.

Au luat parte delegați din toate provinciile; un delegat al Cruciiadei Românișmului a adus adevărate muncitorilor cruciați la acest bloc de drepturi revendicări muncitorești.

La sfârșitul adunării se hotărăște ca la 23 Februarie, să aibă loc la București, congresul muncitorilor din întreaga țară, iar la 1 Martie o nouă adunare la Ploști.

● UZINA și Universitatea sunt astăzi două tiranii, deopotrivă de nedrepte cu cei slabi. Lucrătorul și studentul trebuie deci să-și dea mâna, ca să se scuture de „dinastiile” care terorizează munca manuală și cea intelectuală.

Săptămâna muncitorească

La C. F. R.

nedreptățile se țin lași și bineînțeles tot pe spinarea meseriașilor.

Exemplificăm relatând situația meseriașilor auxiliari dela îndreptare (serviciul I...) cari deși pretează aceeași muncă și răspundere ca și camarazii dela Tracțiune și ateliere sunt vitregiți în dreptul și salarii.

Astfel pentru ZECE ore de muncă, meseriașul dela Intreținere primește în majoritatea cazurilor abea 40—60 lei — salariu de mizerie mult inferior salariilor meseriașilor dela celelalte servicii.

Dar mai mult: în timp ce meseriașii dela Carnele de călătorie pe C. F. R. — meseriașilor dela Intreținere li s'a ridicat acest drept. E o nedreptate cu nimic justificată.

Credem că e timpul ca administrația C. F. R. să ia cunoștință de această anormală dispoziție și să revie asupra ei și să nu ne îndoim că asociația Nivel Metru va da puține și de data aceasta toată sânge-nița pentru îmbunătățirea situației meseriașilor dela întreținere cari cer pe bună dreptate, egalitate de tratament: salarii omenești și carnetul de călătorie pe care îl au toți ceilalți meseriași C. F. R.-iști.

Iorgu Manu

Asociația Regele Carol II

a funcționarilor inferiori p.t.t. a convocat adunare generală care avea de scop să elimine definitiv din cadrele ei pe escrocii Ghiga, grație nouă de 3 luni șomer. Nu a fost chip să se țină o adunare generală legală deoarece Ghiga a avut grijă să-și aducă din timp apărători din afară de cadrele P.T.T. cari au avut curajul să insulte chiar pe delegatul direcțiunii generale, care în cele din urmă a fost silit să plece. Hotărâri valabile nu s'au putut lua. Cu această ocazie însă s'au demascat și ultimii susținători ai escrocului. Iată-i: 1) Ștefan Oprescu, constructor la S. A. R. de T. element indezirabil poștei, condamnat să acopere gestiunea frauduloasă de 540.000 lei obligat să restituie în 48 ore suma de 22.000 lei (o excocherie cu ceapă), și alte operații asupra cărora vom reveni; 2) Fratele său vitreg Niculescu, intendentul Cassei de credit și om de încredere al subdirectorului C. de C., prieten bun cu Ghiga. Acesta a adus toți factorii cari în loc să facă slujbă acolo unde e nevoie de ei fac pe chelmerii casei de credit cu salariu în bugetul p. t. t.-ului; 3) Conducătorul Ionescu care ca și alți colegi protejați fac serviciu numai „la bani” grație unui domn inspector cu păr văpsit care a binevoit cândva să ne transmită interesante manuscrite. Aceștia toți formează banda de a cărei soartă trebuie să ne ocupăm pe larg.

O vom face cu toată plăcerea cu atât mai mult cu cât cei vizați ne-au cam amenințat că ne vor da în judecata rudelor dela Erusalim. Până atunci însă, sperăm, nu ni se vor mai fura banii și gazetele pe cari trimându-le obligăm la un serviciu civilizat.

Autobuziștii

amenințați de mizerie și șomaj au început să reacționeze. Uniunea autobuziștilor a apelat la comitetul central de revizuire a deciziei

municipiului București care a concesiionat S. T. B-ului liniile de autobuze.

La 15 Februarie, comitetul central de revizuire va avea să judece dacă cei 8.000 de autobuziști proprietari și funcționari au dreptul la viața cinstită.

Hotărârea interesează deopotrivă și pe bucureștenii cari fiind siliți să călătorească în autobuze, au ocazia să se convingă că S. T. B-ul departe de a-i asigura confort și igienă, caută să-și asigure numai noi venituri.

Edificatoare e o simplă călătorie în autobuzele S. T. B. 31 și 32 cari te lasă să înduștești chiar ordinea limitată totuși — a sardelelor de cutie.

Ca să ne facem deplin datoria, recomandăm și S. T. B-ului și U. C. A. R-ului să ia lecție de organizare a transportului dela Autobuzele orașului Ploști.

Nu e prea departe și e cu folos.

„Zborul și Credința”

societatea concucătorilor postali ne dă vești cari ne dovedesc că atâta timp cât va mai fi gospodărită de milionarul Tâlpeanu și casierul Achimescu nu se va putea realiza temeinic, nimic. Am primit numeroase declarații cari vor face obiectul unor cercetări amănunțite.

Ceea ce ne-a frapat deosebi, este faptul că actualul președinte Tâlpeanu pe când era numai casier avea obiceiul să mânuiască fondurile în așa fel încât atunci când era verificat se simțea, chemat „la direcție” de unde nu uita să se întoarcă cu banii în mână — (autentic! Oare scamatoria asta, aduce milioane?).

Deocamdată la 15 Februarie, e apelul și rămâne să vedem ce vor „scoate” impriecatii pe mână.

Nu cumva tot o colivă cu... 6.000 lei?

Uniunea micilor industri-ași și Frontul comun al meseriașilor

s'au întrunit sub președinția d-lui D. Mazăre președintele U. G. M. I. ridicând glasul împotriva anteproiectului de lege al meseriilor întocmit de subsecretarul de stat Valer Roman.

S'a documentat amplu că acest anteproiect nu poate oferi apărare mai multor categorii sociale și că ori câte modificări i s'ar face, nu va fi posibil — ca pe această bază subredă — să se asigure prosperitatea meseriilor.

Ca încheiere s'a cerut definitivă retragere a acestui anteproiect care nu poate fi socotit decât ca un element de dizolvare al organizațiilor profesionale.

S'a protestat de asemeni împotriva interdicției finerii congresului „frontului comun”, împotriva cenzurii și a slărilor excepționale. Solidaritatea tuturor meseriașilor întru apărarea cinstită a intereselor lor e asigurată.

Frontul comun

împotriva arbitrarului cenzurei deși nu există organizat e evident. Și e pe deplin justificat.

Instituția pentru apărarea ordinei în stat această prețioasă sculă, s'a cam pus la îndemâna guvernărilor și acoliților d-lor cari numai astfel își mai pot vedea în liniște de treburi.

P. K. Hoerich Noapte

Sindicatul profesional al lucrătorilor textiliști

protestând împotriva condițiilor în cari se lucrează la fabrica „Saturn” au întocmit un memoriu în care arătând regimul de teroare la cari sunt supuși cer insistent ocrotirea Crer. Ministerului Muncii care nu prea se deranjează pentru asemenea „nimicuri”. Arătând că numai datorită lipsei de organizare a muncitorilor s'a ajuns la această situație necrocută a muncitorimii, memoriul se încheie cu un demn apel la solidaritatea profesională — singura care mai poate îndrepta actuala stare de fapt.

C. A. M.-ul

a scumpit tutunul exact cu 20% pe cel mai prost și cu 10% pe cel care se numește „mai bun”.

Giția pe care o pune această instituție de stat la spolierea consumatorului s'arac (căci numai sărăcuțel se mai otrăvește azi cu produse de a III-a) e demnă de toată lauda.

Se aude că și chibriturile suedezilor se vor scumpi.

Adevărat nationalism!

Când te gândești că și bieții debitanți, cărora odată cu scumpirea li se mărește și înosea impozitelor și li se aranjază socotelile pe clase, îți vine să ferecești jinduind pe acei cari mai au răbdare și... tutun.

Marius Bejan

● ROMANISMUL este egalitatea de drepturi pentru toții fiii acestei țări și zidul de care trebuie să-și spargă capetele oricine ar încerca să ne înșelă.

● TAINA vieții celei fără de moarte în memoria perpetuă a generațiilor, stă în puterea ce-a avut muritorul de-a se curăți de păcatul incântării de sine. Stă în renunțarea de-a se fi iubit numai pe sine, de-a fi apăsător mereu pe aproapele cu greoaia apăsare a ființei tale, de-a fi cerut mereu recunoștință pentru faptele sale. Stă, mai ales, puterea de-a se fi dăruit mereu fără răsplătă și fără nădejde, numai pentru iubirea de lucrurile, care nu putrezesc și pentru continua iertare a oamenilor, cari din țărână se nasc și în țărână se întorc.

● Un popor care se încredințează unor mediocri se sinucide.

PROLOG

Primește floarea asta dela mine, —
Păstrează-o ca pe darul cel mai sfânt.
Și să împletești în orele păgâne
Inchinăciuni lipsite de cuvânt...

Din vremea care nu s'a mai întors
In freacățul izvoarelor suave,
Neisprăvit, un cântec trist am tors
Din prohodirea stelelor bolnave.

L'am tors — și ca pe-un giulgiu l'am țesut
Pe genele prietenelor flori,
Ce-au răsuțit din brazdele de lut
Ca din cenușa abelor comori...

Cum vremea dusă n'o să mai revină
Cu navele-i de doruri ce s'au frânt,
In nopțile cu vestedă lumină
Sărută floarea asta de pământ...

DIMITRIE BATOVA

Destinul unei bucurii VASILE PARVAN

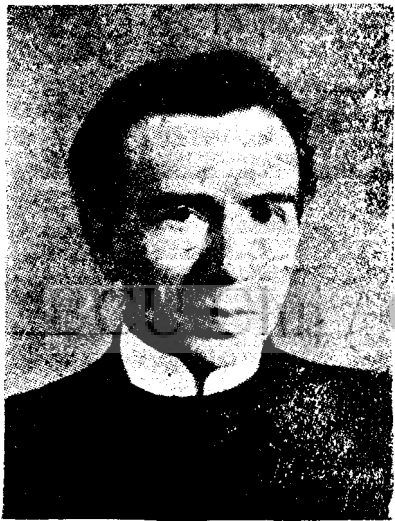
Nu știu intrucât o statuie poate fi un semn de recunoștință și omagiu. Personal, nu subscriu la această credință. Cred mai degrabă că o statuie este o muștrare. Căci, în clipa în care ridică în piatră sau în bronz chipul unuia om plecat să-și sfârșească viața, statuia este o muștrare. Căci, în clipa în care ridică în piatră sau în bronz chipul unuia om plecat să-și sfârșească viața, statuia este o muștrare. Căci, în clipa în care ridică în piatră sau în bronz chipul unuia om plecat să-și sfârșească viața, statuia este o muștrare.

La Cluj, câteva săptămâni în urma rândurilor noastre de acum, studenții Universității locale au ridicat o umbră de bronz lui Pârvan. Nu știu dacă artistul însărcinat să coplească cu arta doltei lui chipul acestui maestru al gândului va fi știut să-i picure în ochii orbi de greutate veșniciei, flacăra acea ce i-a mistuit, în toată trecerea lui prin viață, destinul neînduplecat al privirilor. Ar fi trebuit. Și ar fi trebuit tocmai pentru că, reardus în brațele stânței în mijlocul nostru, singurul semn de adâncă împăcare cu lumina ar fi fost fulgerul neînterupt al privirilor. Pârvan, acest mare uitaț și acest unic visăter al tăcerii, merița măcar atât în jurul ciudatei lui întoarceri către lume și soare.

Nu cred în destinul omului, căruia gândul îi este și hrană și dragoste și tovarăș și moarte. Dacă Vasile Pârvan s'ar fi născut în palmele unei alte vieți decât aceia care i-a fost hărăzit s'o ingerunche, dacă Vasile Pârvan s'ar fi plămădit din aluatul unui alt fel de buciucium sufletec, dacă ar fi fost deputat, negustor sau funcționar rămânea în fața unei alte meniri, cu altă izimă și cu alt belșug. Așa însă, Pârvan nu a știut și se bucură decât de belșugul tăcerii măcinată în eșurul gândului și scuturată sub streșinele peniței. Așa, Pârvan a murit doar cu chiciura stelelor așternută peste ferestrele privirilor mute și sărace și cu o mână de senin odihnită pe lespedea de ezur a frunței.

Ridicat de jos, de lângă plug și bucurie simplă, Vasile Pârvan a rămas o viață întreagă legat de soare și bună cuvință. Nimic n'a înțeles să se despartă niciodată de gila cu care își împraștie rădăcinile sângelui. Era în jăranul asta cu inimă de scare o melodie continuă ce-și adăpa gzerul ei de cântec din cleștarul sănătoasei lui credințe. Căci Vasile Pârvan a crezut în viață ca în icoana zele copilăriei lui. Și oricât ar pare de paradoxal, Pârvan a fost un rărit. Credea în existența neamului său numai în măsura în care acesta poate ridica deasupra pașilor lui în istorie, reveltați, adică ființe de chiț și flacăra, ce țintesc văzduhul și primenirea. În omul comun, adică în omul lipsit de gând și preocupare spirituală, Pârvan nu vedea decât un „pietro” bun de pavat căi cât mai nouă către azur. Credea Vasile Pârvan ca și Panait Istrati, în omul jar, nu în omul vierme. Dorea o răsturnare a valorilor, răsturnare prin care farina unei concepții de sănătoasă primenire socială să se ridice cât mai sus și cât mai aproape de adevăr.

Nu i-a fost dat să o întâlnească. A murit cu buzele arse de setea asta de lumină sănătoasă, pe care a binecuvântat-o până în ultima lui clipă de buciucium. Și în cea din urmă îngenunchere în fața unei vieți de flacăra, Pârvan va fi săpuit lacrima marelui lui adevăr, cu sufletul învins pe pragul unei frământări cu atâtea jertfe ridicată către cunoaștere.

Un om ca Pârvan nu putea iubi moartea. Omul învățat să vadă în viață un atelier și în zilele lui trepte de încordare „câte nemurire, nu poate băci moartea împăcat cu destinul. De aceia Pârvan a urât gândul că cu acea ură caracteristică gândului ales. Căci el însuși spunea, undeva în „Memoriale”. „Pentru cel care a luat viața în cel mai adânc înțeles al ei, care a vrut s'o transforme prin gândurile lui într-o rază de veșnicie, moartea e sau o durere fără margini, sau o cumplită absurditate.”

... Și totuși, într-un ceas rumen cum corcoduși copilăriei din amintiri, sub bolte cu limpeziuni de vară a unei zile de Iunie și sub soarele scuturat de senin peste frunte, Pârvan o înțeles că tăcerea cea mai adâncă este aceea a umbrelor. Peste stergărușul cbrăjilor săruțați de ani a coborât cea mai palidă veșnicie și busuolocul privirilor de jar și-a scuturat cea din urmă cuminecătura de viață. Vasile Pârvan, omul ce luase în palmele îndrăznei lui nemurire, unor gânduri, sortite veșniciei apunea simplă și învins, undeva în mijlocul unui oraș cu neliniști între umbrelor zidurilor nutrede.

Pentru sărbătoarea reamintirii noastre de acum, pentru clipa asta de liniste scuturată în suflete și pentru îngenuncherea pe care o încercăm cu cusma recunoașterii în mână, — întindem de aici puntea unui gând bun pentru gestul frumos și rar, al studenților dela Cluj.

Ion Aurel Manolescu

● INTELECTUALI! Dacă nu vă place, cum suntem noi, dovediți cel puțin că sunteți voi mai buni.

CRONICA LITERARA

NICOLAE ROȘU: DIALECTICA NAȚIONALISMULUI

Nu am înțeles niciodată să judec valoarea unei cărți de ideologie, decât privind-o în raportul său causal, cu realitatea contribuției pe care a isbutit să o promoveze autorul, în conținutul sensurilor ce l-au pornit la drum. De aceia, mi-a apărut anemerioasă și rău intenționată o anumită critică a „Dialecticii” care, în loc să poarte comentariul asupra tematicii dezbătută în volumul de față, a încercat să compromită efortul de sinteză critică al acestui cercetător, prin reliefarea unor deficiențe de limbaj, ori prin trambitașarea răutăcioasă a unor erori, care aveau prea puțin a face cu nouitatea și cu robustețea concluziunilor la care ajunge d. N. Roșu. Nu vom ascunde că se găsește în „Dialectica naționalismului” câteva expresii nefericite, cari, într-o nouă ediție, ar putea să lipsească. Onesitatea mă obligă însă, să adaug, că virulența lexicală a d-lui Roșu este, de astă dată, mai mult decât oportună, pentru că are darul să animeze confruntarea unor texte care, îndeobște, îl pun pe fugă pe cititorul inexperient. Am întâlnit în fraza d-lui Roșu o surprinzătoare năzuință de democratizare a noțiunilor, prin intermediul unor posibilități provenite direct din personalitatea autorului — și cari sunt de natură să pătrundă noimele de o interpretare vie, contingentă, aproape de indicele de înțelegere al celor mulți.

Să intrăm însă, în câmpul adevărat al comentariului, repetând întrebarea fundamentală a cărții, care nizează posibilitatea de existență a unei dialectice de dreapta.

Răspunsul nu este deloc ușor de dat. Mai ales, pentru că de evidentierea acestui adevăr se conectează o serie de probleme pur filosofice, dar a căror interpretare întreașă, forțată pe cercetător să înfigă târnăcopul dincolo de social, în ruinele unor speculațiuni care astăzi dezabuzează prin lipsa totală de eficient, adică prin neputința de a se verifica în realitate.

Cetitorul parcurge, mai întâi, o viu susținută critică a raționalismului.

Postulatul cartezian (Cogito ergo sum) echivalează cu semnalul depărtării omului de realitate. Lu mea fenomenală devenind o deșuție funcțională a rațiunii, s'a deschis drumul pentru exhalarea forțelor intelectuale ale individului. Încât argumentarea tezei raționaliste, din „Etica” lui Spinoza, venea în continuitatea unui crez, care avea să culmineze în poziția unică, stabilită mai apoi, de către Im. Kant, subiectului cauzător. Prevăzând individului însușirea categoriilor a-priorice și subordinând totul unui principiu de libertate absolută, Kant a ridicat subiectul la rangul de scop, suprimând aproape de desăvârșire credința în existența concretă și autonom — obiectivă, a non-eului.

Dialectica hegeliană a venit la timp, pentru că, fuzionând cu premisele de libertate ale lui Jean Jaques, să lucreze, mai departe, de conivență, la exhalarea individului, ca încarnație a ideii universale. Marximul se localizează strict în dialectica lui Hegel (Teză, — societate burghezo-capitalistă; antiteză, — lupta de clasă a socialismului; sinteză, — dictatura proletariatului). Democrația și socialismul se regăsesc în originile aceluiași raționalism intransigent, care, instaurând credința în realitatea, deplină și liberă, a înșoșit pentru multă vreme mersul social al istoriei de pe pista...

realității. De aceia geometriei lui Descartes, autorul îi opune, dela început, apologetica pascaliană, care nu omite să învedereze „permanența conflictelor sufletului omenesc”. Antinomile lui Prudhon vădesc aceeași agitație în firea lucrurilor. Evidența contrariilor decolorează puternic starea pacifică, dar improbabilă, a „spiritului pur” — ca să întrebuițez expresia italianului Gentile, pe care, cu permisiunea d-lui Roșu, îl adaug procesului de evoluție al raționalismului idealist. Rațiunii insuficiente și areale, cu toate rezultatele ei de ordin social (democrație socialism), i se substituie un realism critic, dominat de o însuflețire transcendentă. De monstrând conținutul instabil al inteligenței, J. Maritain actualizează filosofia tomistă, introducând în conștiința contemporană îndemnul de a porni considerațiunile dela realitatea obiectivă, dela non-eul care se cere spiritualizat, într-o iluminare continuă, venită dinspre posibilitatea cognitivă a cului agent.

Patria, naționalitatea, există ca o realitate obiectivă, ca o teză? Ch. Maurras o declară categoric: „patria” este o societate naturală, sau, ceiace înseamnă același lucru, istoric, caracterul său hotărâtor este nașterea. Nu se poate alege patria sa — pământul strămoșilor după cum nu se poate alege tatăl sau mama...”

Principiul „contractului social” Rousseau-ist, apare, astfel, caduc, fals. „Așadar patria este un datum, căreia te subordonezi involuntar, prin însuși faptul heredității, nu o asociație liberă, o manifestare a voinței individuale” — precizează d. Roșu. Nașterea — organ, — ca produs al naturii nu al inteligenței cum spunea Emi nescu — iată primul termen al dialecticii naționaliste, iată teza. Care este deajuns de accidentală, în felurimea ei, pentru a oferi o valoare antinomică — deci pasibilă de a participa la jocul evolutiv al contrariilor — antitezei, adică fondului idealist care raționalizează realitatea, nu însă până la a căpăta forme aberante, deoarece, teza și

idea se subliniază, se desăvârșesc, în cuprinsul momentului final, de sinteză. Partea II-a din „Dialectica Naționalismului” se ocupă cu devenirea istorică a naționalismului românesc. Deoparte, liberalismul democrat al lui Ion Brătianu-C. A. Rosetti, de alta fire, ascendent Ion H. Rădulescu-N. Bălcescu-M. Kogălniceanu, M. Eminescu.

Nu putem să isistăm mai mult asupra acestor părți, care conține multul de adevăr și multă contribuție, pentru că vrem să face loc câtorva observațiuni critice, privitoare la metoda de lucru a d-lui N. Roșu.

Autorul a pornit dela dorința intimă de a opune dialecticii de stânga, dedusă din hegelianism, o dialectică de dreapta, sprijinită pe același proces de teză — antiteză — sinteză. În slujba acestei credințe, mi s'a părut că întrevăd în expozeul d-lui Roșu o manieră oarecum rectilinie de a prezenta lucrurile, o manieră care împinge comentariul către simplificare, pentru bunul motiv că fracțiunile de doctrină trebuiau înregimentate, ca unități de susținere, planului larg al autorului. Mă gândesc că o dialectică a naționalismului se putea scrie fără ca să se pună neapărat accentul pe dialectica lui Hegel, deci fără să se combată stânga prin similitudine con trariului. În definiție, procesul de dialectică nu pretinde alt lucru decât de a propune realității o metodă, o articulație formală a cadelor sensibile. Învins de necesitatea sistemului, d. Roșu a fost silit la un moment dat, de ex., să îngosească din planul considerațiunilor realiste deci să împingă cam pe aceeași linie moartă cu raționalistii pe Henri Bergson care este cel mai fravant anti-intelectualist, ori pe André Gide, a cărui con venire recentă la comunism, pentru mine, echivalează cu desolidarizarea autorului de noima adevărată a cărților ce a scris...

Dar trebuie să mărturisim că lucrarea d-lui Nicolae Roșu are meritul încasabil de a întruni, în același timp, pregătirea, talentul și inițiativa.

Mircea Mateescu

MARGINALE

● G. Călinescu pe care cu trei numere în urmă l-am arătat cu degetul, pentru motivul grav al furării de manuscrise, ce nu-i aparțin, a tăcut chitice. Obrazul literar al acestui domn, de nenumit, s'a dovedit fără pereche.

Și fiindcă e nevoie de-o concluzie, iată-o: G. Călinescu rămâne descalificat în ochii noștri, iar slova sa fără valoare morală. Un scriitor trebuie să fie nu numai un mânuitor de cuvinte ci și de virtuți. Și când faptele converg către un exemplu de scriitor, dublat de un borfaș de rând, — menirea socială și artistică a acestui se anulează dela sine! Și cu asta, punem punct.

● Cruciața Basarabiei este noua publicație de luptă socială și înfrățire între oameni, pe care o tipăresc la Chișinău, o mână de entuziaști. Însemnăm cuvinte de laudă și prețuire, fratelui Vasile C. Dumitrescu pentru destoinicia și perseverența rodnică a tinereții sale.

● Indreptar în de curândă reincarnare nu este mănunchiul de pagini alese ale d-lui I. M. Roșu Ci doar cartea de vizită mediocră a unor publicisți dela periferia culturii. Păcat că d. Matei Alexandrescu, poetul a cărui inspirație se brodează pe conflicte de adâncă dramă umană, s'a înhamat să ducă lest-ul unor ratați. Nu dăm exemple, pentru că nu stă în firea noastră, răutatea...

● Pamfletul d-lui Cosma Damian a apărut sărbătorec și cu nume

bucureștene. Este un schimb original de energii și idei, sortite să prefacă și să decidă. D-l Cosma Damian își ia pe zi ce trece o sarcină, cât mai greu, și îi uram, prietene, numai izbândă.

● Buletinul tineretului polonez apare în România, redactat de P. A. Z. Z. M. Liga. Este o publicație informativă, scrisă cu suflet și obiectivitate, care are de scop informarea străinătății asupra punctelor de vedere ale tineretului polon.

● Floarea de foc a reapărut! Semnează constant: Petru Manoliu, Sandu Tudor, Mac, Toma Vlădescu, Al. C. Constantinescu, ș. a.

● Slove de foc, — încă o gazetă de dreapta. Apare în Teleorman, la un nivel obicinuț. Pagina literară informativă, decentă și chiar utilă.

● Cu numărul pe februarie, revista Sănătatea a împlinit 35 de ani de apariție regulată. Este o dovadă că și-a îndeplinit cu competență menirea ei. Cât și un rar eveniment în publicistica română, ca o revistă de popularizare medicală să se perpetueze prin ea, însăși.

D-rul Sigmund-Sigma se poate, pe drept cuvânt, mândri...

● Suflet nou, revista satului bănățean, își sărbătorește trei ani de luptă cărturărească pentru luminarea țaranului. Grupul dela Suflet nou, solidarizat cu entuziasmul și jertfele dr. Andrei Bălan făurește în Nordul Ardealului, temelii pentru România de mâine.

Cărți. Probleme. Idei

Abulia tineretului

Despre felurite probleme, care frământă sau nu tineretul românesc, s'au scris sumedenie de articole. Și fie că se discuta spiritualitatea sau reaua stare materială a acestui tineret, concluzia a fost o disperată și retorică lamentare, care amenința că „dacă tineretul va fi lăsat în părașina de-acum, va muri spre dezonoarea unei țări întregi... etc. etc...”

Realitățile sociale au rămas, totuși, neschimbate cu toată acea avalanșă de acuze și discuții. Viața de fie ce zi și-a aprofundat în mocirlă, toate virtuțile, munca pentru existență a devenit o luptă hămesită, dură și nemiloasă, iar tineretul din lipsă de consistență și chemare istorică, s'a integrat grăbit unui prezent vicios.

Din când în când, câte un suflet singuratic își mai sfarmă visurile și revolta, aruncând cu cioburi în ochii și picioarele contemporanilor.

S'ar părea că trăim vremuri de Sodomă. Psihologii favorabile creșterii spiritului revoluționar, distructiv și că mai așteptăm doar scântela ca să răsturnăm paharul umilințelor și al fecmănelilor.

Asta teoretic.
Real, însă, tensiunea socială sub care ne țărăm viața, în loc să trezească în om, dorul după libertate, soare și dreptate cu orice preț, dim. potrivă crește în sufletul tuturor: violența, trădarea și dorul după o viață cât mai lipsită de efort și răspundere. Civilizația sub dublul ei aspect: tehnic și cultural în loc să fie o recompensă și un ușurare a muncii, stă zălogită la cheremul câtorva desțepți fără scrupule, categorisindu-se o armă în plus, pentru robirea celor mulți.

Iată, desigur, inselat un contur al vieții de azi. Într-o parte, cei răi și puternici asupra și asasinând, sufletul celor mai slabi și fără noroc. De alta, un bloc, zdrențuit și imens, de oameni neurastenizați de necazuri și îndobitociți de muncă. Ar mai rămâne să evocăm și locul tinerilor pentru ca această frescă a umanității să fie completă.

Tinerii sânt ancoraji în apele puturoase ale politicianismului, uitându-și pentru un codru de pâine mai albă sau pustiu de confort, toată misiunea istorică la cari sânt predestinați.

O țară, oricât de mult și-ar păcătoși sănătatea prezentă nu poate pieri pentru că imensele rezerve, de muncă și puritate, ale generațiilor tinere sânt zălog de îndreptare.

Țara noastră s'ar părea că nu po-

te avea acest privilegiu. Tineretul nostru departe de-a fi o rezervă și o garanție de mai bine, a zilei de mâine, este o cangrenă care pestilențiază și mai mult duhoarea socială.

Dela Unire încoace am asistaț la hilarantul fenomen de căpătuire a generației, care astăzi e în pâine. Atacuri de presă, demascări și mituri de conștiință, scandal imens și copios întreținut, pentru ca finalul să ne consacre „valoare socială precumpănită”, încă o lichea tânără...

Aș putea să prelungesc această descripție pe orice țărîm, vrei: în știință, în artă, în economie, în politică, în biserică... Mi-e scârbă s'o mai fac, întâi pentru că sânt și eu tânăr, și-mi plesnește obrazul de atâta nesimțire colectivă. Și apoi, puterea slovei aslăzi e numai în sferele fără hotar ale inchipuirii...

Rândurile de față își au totuși un rost. Un optimism. Mai cred încă într-o solidarizare a ceiaze a mai rămas bun din tineretul de azi. Mai sper că viziunea unei cruciade tinerești, decisă să moară de foame pe baricadele culturii și ridicării acestui neam, e aproape de încheiere.

Răul, desigur, este sus! În toți acei cari nesocotesc un drept de viață, exasperându-l cu exemple de existențe, putrede de oportuniste sau compromisuri. Dar, partea cea mare a decăderii o avem, noi, tinerii. Din lene și epicureism, am trădat ideile revoluționare ale cărții și pentru a ne pune la adăpost de orice intemperie am aderat la: șomorie, politică, parazitism, funcționarism și câte alte momeli ale psihicilor dela cărmă.

E adevărat, că nu e durere mai mare decât înlăturarea tăcută și fără motiv, dela o muncă intelectuală, pentru care ai agonizat pregătindu-te. Un tineret, cu adevărat intelectual și revoluționar. Chiar dacă nu s'ar putea realiza material, are datoria de-a muri pe baricadele culturii, muncind și neirosindu-și timpul cu vâlcăreji nedemne. Atât timp cât o generație nu se va hotărî să moară curată și de foame, pe șantierul nedesțelenit al socialului românesc, până atunci: nu vom fi salvați!

Scriam mai sus că tineretul trebuie să fie revoluționar. Acest cuvânt nu înseamnă huligănie, debandadă și crimă, cum pare să se consacre la noi. A fi revoluționar înseamnă să-ți ai mintea decongestionată de toate prejudecățile, iar sufletul, generos. Spiritul revoluționar anulează prin nou-

tatea și trăinicia constructivismului din actele sale.

Într-o revistă tinerească din străi. nătate, d. A. Drweski analizând forma de afirmare actuală a tineretului, concludă că: „Fiecare generație e dator să aducă, cel puțin, o interpretare nouă. Să înlocuiască măcar o nonvaloare sau să anuleze o monstruozitate. Altfel, rostul ei este neimplinit. Iar contribuția la progresul omenirii, nuă. A fi revoluționar este un drept al tinerilor. Mai mult chiar o datorie...”

Și revenind pe pământ românesc, mă întreb: Cu ce se vor apăra tinerii de azi, dinaintea istoriei? Când știut este că străinii ne-au luat o înșință, ja noi acasă, cotropindu-ne cultura și bibliotecile, scoțând minuni de acolo de unde încă nu deslușim tragedia noastră ca neam și indivizi.

Să ne purificăm rândurile. În lături cu pedemni, cu toți acei cari ne-au înșos tineretea, servindu-se de ea, ca de o trambulină și aproape de rana neamului să-i căutăm leacurile, într-o muncă luminoasă și continuă.

Tineretul românesc e dator să-și facă numărătoare conștiințioșilor, să-și lepede apatia și abulia, pentru ca împreună, front sub steagul istoric al reconstrucției, să declanșem ofensivele. Pe aproape trei sute de mii de km² se desfășoară drama unică a unui popor ingenușchiat, infomețat și înșelat. Tineretul de azi va fi criminal dinaintea istoriei dacă va îmbătrâni cu armele, cruciș.

Cruciada pentru că este o imensă și generoasă năzuință de desrobire și refacere a românilor, moral și social, dă semnalul străngerji de rânduri, solidarizându-se cu acele idei și precursori, cari au contribuit până acum la progresul și temeinicia noastră...

Alexandru Talex

V. Precup

Țărânci

Romain Rolland

La toate aniversările se obișnuiesc discursurile, cari cuprind o notă biografică a celui aniversat și câteva cuvinte de laudă. Dacă sărbătoritul este o valoare recunoscută — îndiferent în care domeniu ar activa el — atunci aniversarea devine publică, putând participa la ea, oricine. În cazul acesta din urmă, intră și aniversarea de 70 de ani a lui Romain Rolland. Și cum scriitorul acesta a trecut de mult granițele țării sale, și a aderat la o mișcare politică, să ne fie îngăduit să spunem și noi ceva acum, cu ocazia acestei aniversări.

Autorul lui Jean Cristophe este un om în care poți avea toată încrederea. Este un bun Francez, un iubitor al omului și un agitator de idei. El nu poate să se angajeze într-o luptă. Cel mult, poate trece într-o tabără, de partea căreia și se pare că este adevărat. Dar numai atât. De altfel chiar el singur, scria într-o scrisoare, din 1929, către Panait Istrati:

„Acțiunea mea este în afară de „orice revoluție, ca și de ori ce naștune. Ea este „religioasă” — în „sensul general uman și universal”.

Așa că Romain Rolland, nu poate fi un militant. El este omul care poate fi de folos numai prin prezența și autoritatea numelui său. Totuși, dacă ținem seamă că el își pune serviciile în interesul omului în general, nepăsarea în fața suferințelor oamenilor, este condamnabilă, la Romain Rolland. Cu atât mai mult astăzi, când s'a declarat pe față partizan al comunismului.

Așa cum se practică astăzi, comunismul în Rusia, numai de un sistem democratic nu poate fi vorba. Există, ca și înainte pătura conducătoare și marea masă asupra, nu condusă. Sistemele pe care le întrebuințează conducătorii U. R. S. S. ului, pentru a convinge, lasă cu totul de dorit. Totul se face sub presiune, cu teroare. Dintr'un popor de leneși, Rușii au fost transformați, de către regimul sovietic, într'un popor de sclavi. De viața acestora dispun marile căpetenii. Iar această viață poate fi ridicată sutelor de oameni, fără nici un regret, fără nici o remușcare. Și se mai spune despre regimul comunist, că luptă pentru desrobirea omului?! Ce glumă de prost gust. Dar, în definitiv, poate să fie și așa. Nu-i desrobește oare, pe aceia pe care și execută? Iși scapă

de o viață ticăloasă de servilism impus.

Acest regim totuși, a putut să încante pe unii mari literați. I-a putut atrage câștigându-i de partea lui. Iar acești oameni, car așează și un sistem de a gândi în folosul umanității, stau cu brațele încrucișate, rămân nepăsători la șgomotele armelor cari se descarcă în U. R. S. S. fără a lua nici o atitudine, fără a face nici o intervenție. Ei fac pe intelectualii cari nu se pot angaja în lupta politică.

Ar trebui ca totuși acești oameni, din afara republicii roșii, și cari se bucură de o autoritate, să intervină în repetate rânduri, pentru a schimba acest sistem, din terorist cum este, într'unul uman.

Acești oameni cari gândesc și scriu pentru umanitate, fiindcă astfel cred ei că este bine, nu aduc nici un serviciu acestei umanități năpăstuite, acestei umanități speculate de toți puterincii zilei, fie ei roșii, albaștri, negri sau ori cum.

Salvarea omului nu se poate face stând. Și nici scrisul, ori cât ar fi el de frumos, nu aduce vre-o ameliorare. Scriitorul trebuie să fie activ, energic... Acest scriitor trebuie să fie un apărător cu fapte, al muncitorului. Cu atât mai mult cu cât muncitorul nu are pe nimeni să-l a-pere.

Nu stând la masă și scriind poți realiza ceva uman. Ci agitându-te, participând la evenimente, fie și de la distanță. Poți foarte bine să fii un mare agitator fără ca să ieși în stradă.

Știu că Romain Rolland, nu ar mai putea fi activ, în totalitatea înțelesului acestui cuvânt. Dar aceasta nu-l împiedică, atâta timp cât creurul său mai funcționează bine și atâta timp cât autoritatea sa a rămas intactă, să ia atitudine față de multele nedreptăți, cari se fac în U. R. S. S. Dece nu vrea d. Romain Rolland să fie un om hotărât? Ar fi cu atât mai frumos pentru d-sa cu cât este un om bătrân. Altfel nu-și justifică deloc aderarea la comunism. Sau, poate au fost alte cauze cari l-au îndemnat să adere?! Cine știe. Gloria de multe ori desorientează pe acela care o cucerește.

Paul Bărbulescu

Pentru cartea copilului

S'a tipărit de curând „Casa cu roșii” a lui Oscar Wilde. Și s'a făcut aceasta din interes pur editorial, de oarece, începuse să fie pe primul plan discutarea autorului englez. Când în unul din numerele trecute m'am ocupat de acest vilum, scriam: „Este adevărat că azi trecem printr-o mare criză de cărți dedicate copilului. „Dar despre îndatoririle literare față de copil vom reveni.”

În rândurile de mai jos voui expune, cu toată obiectivitatea, marea nedreptate care se face vârstei celei mai fragede, a primelor amintiri. Este ceva de nepătruns în acest suflet pe care scriitorii s'au încercat rar și de cele mai multe ori fără succes să-l redea. Din tot ceiaze s'a scris nu poate azi rămâne decât tot „Bunica” lui Barbu Delavrancea.

Fiecare etate își are viața sa proprie. Oamenii de directive spirituale și de culturalizare s'au muncit mereu să stabilească, pe cât se poate mai amănunțit drumul ce trebuie parcurs de la 7 ani înainte.

Dar până atunci?

Este cert că nu se poate sistematiza sau mdruma pe căi practice de finite activitatea copilului. În acest răstimp el plutește între basm și realitate. O lume aproape de fantezie îi ține zilnică tovarășie. Întrebarea care se evidențiază însă este următoarea: Oare îmbogățirea imaginației lui cu cât mai multe persoane — fie ele cât de fantastice și de ireale — nu îl vor duce la o cunoaștere — îndiferent dacă este cea adevărată sau nu? Evident că da! De aci largirea orizontului lui de vedere încă de timpuriu și poate, mai târziu, repercursiunile vechi vor veni să se dea la iveală în rezolvarea celei de-a doua etapă a vieții lui, cea pe care o numim reală.

Se pare că de acest lucru și-ar fi dat seama generațiile trecute, care au căutat să facă un dublu bine. Pe de o parte să încurajeze pe cei ce scriau basme sau le culegeau din popor și în al doilea rând să le dea cât mai mult spre citire pentru copii.

Acum, consecința a materialismu-

lui și a gândului realizării imediate, se accentuează tot mai dureros o delăsare pentru tot ceiaze nu aduce un folos actual. Numai astfel se poate explica faptul că de unde ar fi trebuit să ne așteptăm la o mărire progresivă a bibliotecii copilăriei, a lumii visurilor, dacă nu s'a abandonat complet acest gând, de cele mai multe ori a fost cu totul mistificat.

Să căutăm în cele câteva volume apărute în ultimii ani. Singura carte care la prima vedere rămâne în picioare pare să fie „Cartea cu jucării” a d. lui Tudor Arghezi, apărută în 1931. Dar, citind volumul pe care d-sa îl scrie pentru copilul Barbuțu, avem impresia că d. Arghezi încearcă mai curând să impresioneze pe părinți decât pe copii. De oarece micile întâmplări „familare” între părinți și fii sau fiicele lor, fie ele oricât de talentat redată, nu aceasta formează ceiaze noi voiam să numim cartea copilului. Pot fi frumoase figurile de stil, dar prin aceasta nu s'a descoperit încă cheia pentru a putea pătrunde înăuntru, pentru a te putea face înțeles. Citez: „Ți-am făcut o povestire cu gândul,

Nu știu ce povestește gândul. Din cioburile de porțelan ale azurului spart azi de dimineață de ciocnetul soarelui în toartele lui, adun cu pensula unui fulg rădăcit broboane de lumină. E o povestire mică, scrișă, fără slove pe un solz de pește și care trebuie citită cu ocheanul. Ca să o citim, trebuie să o ducem diseară sus, în dreptul lunii și să o așezăm pe polița Casiopei. Vom pași la noapte încet pe turla bisericii din sat până n scânteaia crucii și acolo, în vârful picioarelor, ne vom întinde până la constelații. („Jucăriile”).

Se găsesc aci fraze care pot să fie înțelese de noi, să ne impresioneze de asemenea pe noi, dar care n'au rezonanță în imaginea copilului.

În afară de câteva povești (de pildă „Năvodul dragostei”), „Cartea cu jucării” este scrisă pe același fel de a gândi.

Tot d. Arghezi, dându-și seama de legătura către copii și de primele îndatoriri pe care le avem față de ei, a întrebuințat în chip ingenios acest lucru în „Ochii Maicii Domnului”. A fost într'adevăr un roman de reală contribuție și care autorului i-a adus multe cuvinte bune.

Nu este însă de ajuns. Am vrea ca exemplul „Bunicii” lui Delavrancea să devie cât mai frecvent în literatura noastră. Or, aceasta nu se poate realiza, decât dacă vom îmbogăți în cât mai largă măsură tot ceiaze poate fixa atenția unei vârste în cazul lor basmele.

Cartea d-nei Apriliana Medianu „Ciu-Ciu”, de curând apărută, aduce, atât fiind, după cum spuneam mai sus, desinteresul general, o năzuință spre niai bine.

Și aci ajung la marea obligație pe care o au părinții de a găsi răgaz spre a citi copiilor cât mai multe basme.

Peste sbucrumul cotidian, să-și creeze câteva clipe libere pe zi, clipe ce nu vor fi niciodată pierdute cu copilul de azi, ci care vor forma punctul de bază al creierului de mâine.

Cum, mai ales în orașe, s'a pierdut contactul direct cu basmele moștenite și povestite din tată în fiu, cerem o atenție crescândă pentru cartea primei copilării.

Nicodim Ion Matei

Drumul nostru e o Golgotă

— „Să lupți, mereu să lupți?”
— „Da! trebuie să lupți mereu. Dumnezeu luptă și el”, spune Romain Rolland în LA VIE, răspunzând lui Olivier.

Intr'adevăr, ce poate fi mai nobil decât lupta? Răbunirea în afară a surplusului de energie ce clocoțeste în suflet. Dinamismul creator de ere noi și dărâmată al lumilor retrograde. Acel care poate concepe viața fără luptă și asemeni acelor seminte înaripate ce încolțesc acolo unde le duce vântul, în calea tuturor, menite să fie strivite la primul pas al vreunui trecător.

Marii luptători din toate vremurile, au făcut să evolueze omenirea. În ochii lor au străfulgerat îndepărtatele feluri nebănuite ale secolelor viitoare.

Ei au creat idei noi, religii noi, state noi și au spintecat în ceața timpului, calea de urmat a multor neluptătoare.

Dar lupta dizlocă viața, o tulbură din somnul ei nepăsător, ener vează pe cei care gândesc că din moment ce o zi de vară e frumoasă, viața e asigurată.

Luptătorul asmută ura celor pe care-i lovește și devine la rândul lui un atacat, un urgisit, un purtător al crucii luptei sale.

Abia târziu când luptătorul reușește să înfrângă obstacolele ce i-s-au pus în cale, când a reușit să se înalte prea sus ca să mai poată fi lovit, scații ce au căutat să-l înțuiască de picioare se pleacă și ei în fața titanului biruitor. Căci cei care la început caută să omoare forța generică de energie, în fața afirmării, ei își spun că nu e niciodată bine să fii rău cu cei tari. Dar luptătorul nu se oprește aici. El luptă mai departe. Lovește cu aceiași intensitate în slugile, nevoite să se plece și chiamă la el mulțimile, sufletele rustice și curate din profunzimea cărora și-a adăpat adeseori energia.

Luptătorul nu cunoaște gloria, căci sbuciumul permanent nu este glorie. Dar e ceva mai mare. E viața însăși.

Abia după ce luptătorul a dispărut dintre cei vii, următoarele generații care n'au fost biceute de el, îl glorifică.

Nenorocire luptătorului care moare departe de văltoarea luptei! Destinul adevăratului luptător e acel al omului din pustiu îngropat sub valurile de nisip, care până în ultima clipă, a vieții își crispează mâna în efort.

Din acei loc, vor țâșni pentru viitor razele îndrumătoare ale caravanelor omenesti.

Aceasta este soarta noastră. Aceasta este destinul luptătorilor Cruciei.

Născuți în văltoarea tuturor nelegiurilor și la răscrucea unor drumuri mari pentru românism, furtuna bate cumplit asupra capetelor noastre.

Cine nu ne lovește?

Cine nu ne urăște?

Mâna noastră înmănușată în aspra za a adevărului, fruntea noastră înaripată de dorul muncii și cuvântul tălos al cinstei care rupe putregaiul înconjurător, stărnește ură și doruri de răzbunare din toate colțurile vieții noastre politice.

„Sejii politici — spune Sorel — își transformă ciuda de a fi combătuți, într'o sete de parvenire, ori ce-o fi, întrebuintând toate mijloacele care permit de a îndepărta din calea lor, persoanele care le supără drumul”.

De aceea ne vedem atacați cu ură și loviți pe la spate de toți corifeii și cotei tuturor curentelor.

Suntem singurii, în țara aceasta, care am îndrăznit să nu ne umilim tinerețea și să nu cersim potolirea foamei la ușile cluburilor lor.

Suntem singurii, care nu ne-am lăsat amăgiți, atunci când eu no-

stru s'a maturizat, de placardele lui minoase ale reclamelor lor șanta-giște: dreaptă, stângă, democrație etc.

Am demască și demascăm realitatea acestor „curente”. Simple lozince de a atrage în clanul unora o parte din mulțime, împinși să creze o prăvălie adversă pentru a canaliza ce-a mai rămas. Iar la mijloc în democrația burgheză, sânt atrași fricoșii exceselor, oamenii dispuși unei vieți comode cu ore fixe.

Firmele trebuie și vor fi dărâmate. Sufletul românismului nu-și poate cununa numele cu nici-o dreaptă, cu nici-o stângă, cu nici-o democrație. Românismul este și trăește prin numele lui, imperechiat cu pământul, cu țaranul, cu munca, cu adevărul și cu cinstea.

Guvernarea statelor nu e în funcție de moda doctrinelor, ci de necesitățile pământului. Lege pentru muncitorul pământului, dar s'o facă aceia care-i ușurează viața, îl ajută și îl ridică; lege pentru muncitorul hamal și al uzinelor, dar de către acei care-i șterg sudoarea nedreptății depe frunte. Acei care'l pun în drepturile lui de om. Lege pentru or'ce categorie de muncitori, lege pentru orice nevoie economică sau financiară, lege pentru bunul mers al țării, dar izvorită din nevoile reale, din cerințele înțelese. — LE-GEA ROMANISMULUI

Programele și doctrinele necesitate din dorința de a da viață nouă unui stat, unei națiuni, nu trebuie ciuntite pentru a încăpea în doctrinele lui Lenin sau ale lui Charles Maurras, Hitler sau Mussolini.

Doctrina trebuie încadrată în nevoile țării, indiferent dacă vom sparge țiparele sociologilor sau vom incurca socotelile filozofilor. N'au decât în urma noastră să ne etchezeze cum vor vrea. Noi nu luptăm pentru a ne încadra în vederile cutărui sau cutărui sociolog, ci pentru a reinvia românismul și de se va putea, să improspătăm chiar și aerul viciat al restului lumii.

Dar acest fel, nu ni se țartă că-l avem. Stricăm doar la toți eșafodajii ce și l-au creat în ascensiunea către PUTERE.

Loviturile curg din toate părțile. Sântem cenzurați. Ultimul număr ni s'a confiscat. Unii ne plămădesc în craniile lor de oameni ai cavernelor, chiar moartea. La toate argumentele și discuțiile noastre, care în fond nu li se adresează, ei ne răspund cu amenințări, cu insulte triviale și epitețe sunătoare, cu procese pentru a face paradă și pentru ași ascunde în cartioanele unui dosar al justiției, mișelile și a le feri de ochii multimilor înșelați.

Atât presa de dreapta cât și cea de stânga ne atacă. Doar babele democratice tac în credința lor bleagă că dacă nu sântem de extreme, desigur că sântem de-aj lor. Așa cum și-ar disputa sborul vul-

turului o rață care nu e nici în apă, nici pe pământ.

Deșartă iluzie. Reală neînțelegeră. Strălucirea zorilor dimineții nu poate fi înțeleasă de bufnițele nopții, care știu un singur lucru, că ar orbi și trebuie să fugă.

Pe pământul acestei țări se pregătesc azi sulțele de foc ale unui vulcan de tinerețe și de cinstă, de muncă și de adevăr ce va erupe cu lavă fierbinte, cimentând în murdara ei netrebnicie o rasă de înșelători ai multimilor setoase de lumină.

Drumul nostru e o golgotă. E drumul luptătorilor. Dar să nu ne plângem și nici să ne etalăm ca niște șarlatani, drept martiri. Suferința noastră s'o spunem, ca să demascăm pe asupritori, dar nu ca să ne-o atribuim ca un merit.

Avem ceea ce merităm. Avem ceea ce dorim. Avem pâinea cea de toate zilele a luptătorilor: suferința.

Golgota noastră, e viața noastră. E drumul cruciat. E drumul făuritorilor românismului în adevărata lui accepție.

La capătul drumului nostru eu văd răsărind florile păcii și ale iubirei creștine.

Iubirea pentru care a sângerat și Dumnezeu, va trebui să fie a-pogeuul crezului cruciat.

Să iubim și să creăm din Român, prototipul perfect al omului. Să încercăm ce n'au reușit alții, ce n'au putut alții, în micimea lor de gândire, adică să apropiăm oamenii de Iisus. Chiar pe acei care nu cred azi în el.

Și dacă cei ce urăsc ne vor numi trădători, iar celor ce le vom întinde mâna în numele românismului, ne vor scuipa, vom fi totuși fericiți de a fi trădat crima pentru iubire, ura, pentru Iisus și minciuna pentru adevăr.

Lumea nu se va sfârși cu generația noastră și sufletele nu pot fi judecate pe pământ.

MIHAIL STELESCU

Sâmbătă 15 Februarie a. c. ora 9 seara, vor începe în sala de ședințe a redacției (calea Victoriei Nr 142) cursurile de construcție și pilotaj de avioane, predate de d. inginer Popoiu, președintele Culturii Aeronautice.

Cursurile vor urma în fiecare Sâmbătă la aceeași oră.

Invităm pe toți iubitorii aviației să ia parte.

Cursurile sunt absolut gratuite.

În curând se va deschide atelierul pentru construcția planoarelor.

E. STOENESCU

ȚIGANII

Cuvinte despre muzică

Departă, în alte timpuri, muzica era poezie, și poezia muzică. Celelalte nu influențau cu nimic, și aproape cu îndrăzneală nu se avântau nici în notele principale ale melodiei, nici în energia de accentuare. Nu vom căuta să facem în acest articol imagina de critică muzicală. Veți vedea.

Și dacă, indienilor revenindu-le cinstea de-a fi născocit arcușul, prezintă un vechiu cântec, e totuși basm a crede, că legendarul Rovena e mai jos ca Francisc, supranumit Stradivarius al arcușului. Ce-ar valora azi, arta expresivă, fără născocirea operii sau aria cu da capo, adoptată de nenorocitul San Alesio. Un nimic, totuși pentru de Cavalli, ariile sânt numeroase, expresiunea prea îngustă și cugetul prea uscat în melopee fugitive. În opera „Sersé” de Cavalli, se poate armoniza o întreagă gamă de arie, volnică, fără sgomot, fără factură. De ce am nesocoti bravura maestrului Cavalli, ironizându-o chiar în resursele vocale ale unui cântăreț când vocalizarea lui în arie, o îmbrățișează cu patimă Händel și Scarlatti.

Cum însă aceste începuturi sânt simple, în lumea cu multă viață, s'ar părea că duhul lor în arta expresivă încep cu o școală publică, ca și oricare alta, fie de lans macabru se poate, și chiar așa, în scurtele melodii și monodia să fie arie, dar cu un singur crez, cu o singură mișcare în spații. Cine ignoră o arie de Mozart, înlătură fără nici-o discuție plină din lumea muzicală pe singurul Bach. Fără excepție Bach, e superior ori și cărei expresiuni dramatice lui Glück, care la începutul carierei muzicale, nu știa diferența simplului arjos și recitativul melopee. Era o diferență de stil dramatic, totuși Glück, păstra aria de expresiune și neglija aria ornată.

Dar toate faptele sânt comune muritorilor, fie ei, azi, chiar zei. Personalitatea cântăgă, gustul și omenirea pierde. Căci dacă se mai poate vorbi de acel „stretto”, aruncat azi în vânt, fără niciun duh, e poate perfecțiunea care ne-a mai rămas în auz ca și gustul și pipăitul. Nu-i așa că ne lipsește al șaselea simț, care totuși există?... Natura e vitregă când te înzestreaază cu un organ, dar e vicelană când ți-l ia de tot.

Atunci se naște vestitul Rondo, în care perioadele frumoase în sunet sânt multiplicat în acele epizodice celebre. A trebuit înlocuirea lor prin genul intermediar german, reprezentat prin Wagner, pentru a ne da formula convențională de diminutiv. Și numele lui se leagă și mai mult de aria formată din două părți, una de mișcare patetică cu caracter sever, a doua goală în vigoare, dar plină de căldură. Sarcina grea i-a revenit lui Meyerbeer, care s'a scuturat ușor de ea, dându-i un simplu nume în opera „Profetul”, era arisa Lipsit de ritm totuși în grupul de bemoli și diezi a găsit generațiunea de formă pentru a prezenta o armatură în plină tonalitate.

Glück, prin 1749, la Londra a putut executa cu 26 pahare, acompaniat de orchestră, un concert. Era o curiozitate muzicală. Beethoven, a făcut același lucru, totuși mai simplu, scriind o bucată pentru armo-

nică. Ar fi același fapt împlinit odată în Asiria. Ce civilizație primitivă și ce muzică? Monumentele dela Nemrud sau Kaimgiuc, ne prezintă numeroase tablouri, reprezentând instrumentele lor muzicale. Muzica juca un rol colosal la serbările celebrare în onoarea lui Baal sau Nebo. Ne rămâne singura idee de voluptatea desfășurată în orgiile și serbările lor, plăcerea de muzică.

Erau sunete, precum notele sensibile cereau mai mult tonalitate la celebrarea unei simple sărbători. Senzațiunea putea să fie simplă sau colorată, astfel la diferiți indivizi, violoncelul dă o senzație de roș purpurii, acordurile din Lützows Wilde Jagd de Weber, pentru simplu motiv că senzația producea culoare. Curiozitatea de senzație va înlocui cu succes și-o simfonie de Beethoven, pentru auditorii îmbrăcați în haine decolorate..

Și poate mâine, un bas complet, își va înlocui rolurile Bertram din „Robert le Diable” de Meyerbeer, și „Sarrostro” din „Flautul fermecat” de Mozart, pentru simplul și unicul fapt, că Wotan din Niebelungen de Wagner a fost cântat de „basse chantante”. Astăzi din fericire a căzut în mod fatal reducțiunile de bas, ne mai rămânând decât acompaniamentul cu aprofundare mecanică. Oare n'ați citit cum se face critica muzicală la noi? Oare n'ați văzut operile ce se rejoacă de mii de ori la „Opera română”? Dibuși îndreptare sau începuturi de muzică aleasă? Unde și când? Întrebările unui om care n'a încercat încă niciun instrument muzical..

Da, avem muzică la „Radio” și în „baruri de noapte”. Ce ziceți, nu-i așa? Unde sânt celebrele capele de odinioară. Era o glorie pentru un rege, de-a avea o capelă celebră. Și poate cu mare sacrificiu. Richard VII al Angliei, întrebuinta un procedeu simplu, de-a răpi copii pentru capela lui. Același lucru făcea și Francisc I, pentru capela catedralei din Rouen. Adeseori suveranii concucurau cu capelele lor.

Cântăreții renumiți și compozitori au stat în capul acestor capele, astfel a fost Després, Morales, etc.

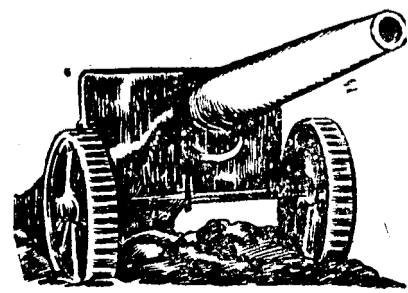
Iubirea de oameni a mers până acolo încât Schubert, Schumann, au lucrat compoziții de cântece de leagăn. Mai târziu, același lucru face Rubinstein și Chopin, iar Cherubini introduce un cântec de leagăn în opera sa „Blanche de Provence”.

Pentru că obiceiul de-a adormi copiii a existat în toate timpurile și Dumnezeu se află prin ei mai aproape de noi, prin nevinovăție.

Și singur Reichardt știa, pentru ce a publicat atunci Wiegenslieder, când alții cereau mai mult..

La noi oare nu se cere nimic?

Virgil Treboniu

CRUCIADA SATULUI

NU VOTAȚI

Către voi prieteni Mehedințeni îmi îndrept azi scrisul meu. Să mă iertați că deși în numerele trecute am vrut să vă spun câte-o poveste, dregătorii ai mari ai țării le-au tăiat și noi ne-am supus că doar azi ce putem face. La ministerul de Interne e șef o dihanie de om zis foarfecă, care taie limba adevărului.

Dar nu fiți măhniți oameni buni, doar că n'or moșteni pămantul.

Și-or face și ei de cap până într-o zi. Ne-o veni, vorba aia și nouă apa la moară și-om mai tăia și noi atunci din unghiile rămătorilor care ne conduc azi.

Dar să revenim la frații Mehedințeni, că pentru ei scriu eu azi.

Am auzit că aveți alegeri. Și am mai auzit că cei ce vă cer voturile se bat ca chiorii, ba vă mai bat și pe voi. Cu toate că nu-s acolo cu voi, dar cred că v'a împuiat capul cu fel de fel de minciuni, cu fel și fel de făgădueli!

Adică cum cred ei, că dacă v'ară un deputat mai mult în cameră, unde sânt peste 500 și tot nu fac nimic, o să îndrepte al nou lucrurile?

Sânt niște mari hoți, măi oameni buni.

Ei vor să arate lui Vodă, la care lumea ține mult, că după ce o să le dați, un loc de deputat, o să-i blagoslovească Dumnezeu cu guvernul în brațe.

Credeți voi că de dragul nostru și de mila nevoilor voastre

se bat ei și se împușcă?

Aș! De unde dracul!

De pielea lor li-e milă.

Unii sânt flămânzi după putere și ceilalți au cam sărăcit de atâta așteptare. Nu vedeți voi că liberalii fiindcă sânt ghiftuiți și stau încă la masă cu puterea, nici n'au pus candidat? Ce le trebuie lor balamuc.

Atunci români ai satelor Mehedințene?!

Nu vă lăsați duși de nas. Lăsați să urle în voie la adunări, lăsați-i să vă dea bani, să vă dea tot ce or vrea, dar voi trageți-le odată și lor chiulu, cum vi l-au tras politicienii de atâtea ori: Anulați voturile. Nu mai votați. Și dacă veți face așa, veți arăta țării că la Mehedinți lumea s'a crezută și că nu mai vor panglici pe nas, ci treabă. Și poate că numai așa le-o mai veni mintea la cap politicienilor.

La încercați-o și p'asta frați Mehedințeni că multe ați mai încercat voi și v'ați păcălit. De astă dată însă să mai păcăliți și voi pe alții. Nu votați, căci n'aveți pe cine vota.

Nu vă pierdeți o zi de pomână, ca apoi după atâta zarvă să nu-i mai prindeți, prin județ cu anii. Așa-i politicianul, cel rău, face ca flăcăul cel rău curte fetei, până o are, apoi o lasă în plata Domnului. Dar dacă o fată poate fi proastă, voi gospodari în toată firea n'aveți dreptul asta.

Fiți oameni cu scaun la cap și ori nu votați, ori anulați voturile.

Mircea Basarab

Alegerea dela Mehedinți

Insfârșit alegătorii mehedințeni, au fost chemați să-și aleagă un nou reprezentant în acel sfat al țării, care numai de soarta nenorocitului popor românesc, nu se îngrijește. Dela marii politicieni — șefi de partide — și până la cei mai umili și infirmi agenți electorali, toți au uitat oboseala și pregetul pentru a ferici, săraca nație. Au pus în joc și la contribuție acele prea netrebne mijloace demagogice, de care bietul cetățean este arhi sătul, cât și aceea obscenă maculatură electorală.

Și când te gândești că pentru un singur loc se bat atâția cu pumnii în piept pe la toate răscrucile, îți dai seamă de micimea acestor oameni care odată aleși în înaltul for, n'au altceva de făcut, decât să profite de o oficială hibernare.

Mi-aduc aminte de o zicătoare românească care spunea că: „minciuna ca să fie crezută, trebuie ca însuși cel care o spune s'o creadă pe jumătate“.

Acum mă întreb dacă acești inși, își dau cel puțin seama, de ceiașcot din gură și dacă, măcar pe jumătate, cred afirmațiile ce le face în fața alegătorilor dezorientați.

Să afle acești profitori și mistificatori că peste puturoșenia și gașca lor plutește o neștră mutată credință în puterea de regenerare a neamului românesc. Pe fiece zi avem de observat un fapt cât se poate de bine venit și înbucurător: că alegătorul a început să nu se mai lase ademenit de fanfaronada

zgomotoasă a acestor scamatori de drumul mare.

Un lucru deasemenea caracteristic este marea panică ce a cuprins pe acești candidați pretinși exponenți ai opiniei publice. Alegătorii e bine să știe că: toată aceea șleahță de deputați n'au făcut nimic bun și folositor spre binele și progresul țării. Feci cu unul în plus, ori și cine ar fi, tot nimic nu va face.

Rezultatul alegerii ori care ar fi, nu interesează, fiindcă n'are de ce, interesează însă cantitatea de alcool ce va curge pe gătlej, bățiile, crimele și teroarea electorală ce se va exercita, cât și violarea urnelor și falsificarea voinței alegătorilor; care voință, va fi cu această nimerită ocazie, un vot de blam dat tuturor acelor vântură țară.

Acei care dau atâta importanță acestei alegeri, au să se înșele cât se poate de amarnic, fiindcă vor vedea câți dintre votanții înscriși se vor prezenta la urne!

Ion C. Gherghinescu

● LA „fronturile comune” pe care teroarea roșie le organizează în toată țările zise democratice, noi trebuie să răspundem cu *Cruciada Românismului*.

● DEBARASAȚI-VA de cuvintele: „dreaptă”, „stângă”, „democrație”, „dictatură”. Numai șarlatanii pretind că le mai iau în serios.

Despre conștiință

In alte vremuri am văzut scris prin cărți, că savantul grec Diogene, căuta oamenii buni și de caracter cu lumânarea.

Acum, când toată lumea geme, în nevoi, prăpădită de siretăcilor celor fără țărnic și tneacă în imoralitatea putimilor de tot felul, se pare că orice încercare de a găsi conștiința sau caractere — e o problemă care pune la îndoială credința oricui.

Cu inimile frânate de amărăciuni și înmărmuriți de groază, vedem a proape peste tot, în călmășagul acestor lumi, stăpânită de pozele păcatelor ucigătoare, că felul cum trăiește și chipul vicelan cum se pun la cale toate acțiunile, sunt pentru jaf, iar nu ca o rațiune dreaptă să fim călăuziți de îndemnul cuvântului și caracterului sănătos.

E o întrecere, în a se vorbi deșert și vicelan, fără ca măcar unul să se gândească și la prăpădul ce înlănuțește societatea umană, dar la sigur și pe noi. Această putreziciune a conștiinței și care e în cea mai mare parte, boala ucigătoare a progresului nostru, sa întins vertiginos, chiar acolo, unde spre durerea noastră ne-am aștepta la moralitate.

Mulțumirea sufletească e doar o formă seacă și pe nicăderi apreciată. Arare-ori mai găsim din acei cari jertfindu-se pentru bine, și gândesc numai la mulțumire, însă pe de lături răii, care pierd afacerile

din acțiunile frumoase, încep să urle ca lupii flămânzi năpustindu-se cu ocazi și vorbe viclene ce de multe ori primejduesc entuziasmul celor curaj, la suflete.

Conștiința de astăzi, e numai o amintire venerabilă a trecutului și un prilej de câștig a demagogilor politici care o trambitează în scopurile lor.

Pentru a vorbi de conștiință trebuie să ai un trecut de viață al ei.

Când un popor, trăiește în pândă conștiință de rostul său, acea nație se așează pe fiece zi pe edificiul puterii și vieții civilizate.

C. Georgescu-Obrejița

● NU fragilitatea vârstei și violența răcnutului sunt o dovadă de tinerețe, ci puterea de abnegațiune și gradul de conștiință al drepturilor și datorii cetățenești.

● NOI muritorii suntem mari, nu pentru găsirea unui gând într-o zi de noroc, ci pentru urmărirea într-o mie de zile cu și fără noroc a gândului unic, care stă la temelie oricărei vieții creatoare.

● LEGILE nu sunt bune prin ele înșile, ci prin felul cum sunt aplicate.

Rânduri pentru cei dela țară

Ah! Frate țărane,
Gheorghe, Vasile sau Ioane;
Tot mai bine e acolo, la țară, la voi,
Cu cârciumarul care vă otrăvește,
Cu jandarmul care vă bate
Și vă duce ca pe niște vite dela spate,
Să vă mulgă arendașul ca pe niște oi.

Mai bine e acolo, nene Constandine,
De muierea ta, de copii ca și de tine,
Că dacă și pe voi
— La fel ca noi —
Nimenia nu vă hrănește,
In schimb, în inimile voastre înghiontite,
Incet, dar dârz, revolta crește.

Mai bine-oricum e vere Alexandre!...
Că deși viața vă e umilintă,
Vă îndreptați nădejdea în credință
Cu parfum de busuioc și de mixandre!
Iar dacă mâinile sau trupul, vi se'nglodesc în bălegar,
Decă să vă mai pese, de ce s'aveți habar,
Când sufletele vi se oglindesc în cerul de cleștar
Ca vinul rubiniu într'un pahar?...

Insă noi,
Acei de-ai cea, frații tăi,
Pustiți de suflet... de credințe goi,
Ducem viața neagră de coșmar...
Ne strivim unii pe alții cu cuget tâlhar...
Sau ne'mpleticim bolnavi pe întortochiate căi!

Pe de-asupra noastră, ca niște blesteme,
Se îngrămădesc mormane de var și de fier;
Nu mai vede ochiul niciun pic de cer...
Nici măcar durerea, aici, nu mai geme...
Si'n desquștul care tot mai mult se'ntinde,
Nici chiar desnădejdea nu ne mai cuprinde!

Și d-aceea fraților, mai bine de voi!
Mai bine oricum!...
Că de vă e viața silnicie, ne'ndurare,
Ne'ncetat vă pregătește pentru ziua sfântă,
Pentru ziua mare!...

CONSTANTIN BARCA ROIU

Deala Ateneei Populare: VASILE PARVAN Bucureștii Noi

Duminică 2 Februarie a. c. s'a ținut în localul șc. pr. Bucureștii Noi, o sezătoare artistică și culturală organizată de către comitetul Ateneului.

Sezătoarea a fost deschisă de către dr. G. Domnica, directorul școlii.

D-ra Ștefania Aughelache a vorbit despre activitatea lui Ion Luca Caragiale.

S'a interpretat drama „NAPASTA” a lui I. Caragiale de către comitetul Ateneului, în frunte cu d-nii Iorgu Manu, Paul Chivu, Emanoil Păușescu și D-șoara Valeria Munteanu. Reușita acestei drame se datorește mult și d-lui Adrian Amzulescu, directorul secției artistice.

Un numeros public a luat parte la această sezătoare în prezența Părintelui Bărbulescu, primarul comunei și d-l Ciobănașu, ajutor.

— i. m. —

Correspondență cruciată

● Dela Gura-Humorului-Brașov: Vom anunța sosirea la timp.

● E. Banciu-Mures: S'a trimes carnetul de corespondent. In privinta rubricii pe care ne-o indică te rugăm s'o inaugurezi, cu un articol. Așteptăm vești noi de izbândă.

● D. Batova-Silistra: Așteptăm Nr. 1 creati întâi personal. Insignele mai târziu.

Admirăm lupta pe care o duceti. Trăiască Cruciada Durostoreană!

● PENTRU TOTI CRUCIATI: Orice cerere în legătură cu redacția, adică: publicării de articole și versuri, cereri de articole se vor adresa d-lui Alexandru Talex, Calea Victoriei Nr. 142, București.

Correspondența relativă la organizare și cereri de instrucțiuni și lămuriri se va adresa d-lui Mihail Stelescu, Str. Emil Costinescu Nr. 17, București.

Cererile simple pentru abonamente și administrația gazetei se vor adresa d-lui administrator Alecu Mocanu, Calea Victoriei Nr. 142, București.

Stiri literare

● Mircea Eliade zămislește o nouă carte: *România în eternitas*.

● *Viața Nouă* (The New Life) gazetă politică, românească, apare la Detroit, în U. S. A.

M'au uimit dărzenia și iubirea de patrie a acestor instrăinați de plaiurile noastre... Slovă eliberată de orice politică și îndrumată numai spre unitatea sufletească a românilor, pentru arătarea comorilor noastre de gând, faptă și istorie, și în sfârșit pentru apărarea unui pământ, care ascunde atâtea amintiri.

Românii dela *Viața nouă* merită elogiul exemplului.

● Svăcniri — o nouă revistă lunară de literatură, la Brăila. Oferă pagini scrise curat și variat. Reținem articolul, mai mult decât bun: Un nedreptățit; Manait Istrati, al d-lui Ilie I. Mirea.

● Nu recenzăm decât cărțile și revistele primite la redacție.

● UN „cruciat” cinstit are dreptul și datorita, să se intereseze de moralitatea fratelui său de luptă, oricine ar fi el.

Feriți-vă de impostori.
● CAND cineva vă întrebă cât sunteți de instruit, întrebați-l cât e de cinstit.

De vorbă cu d. Nicolae Iorga

Nu știu de ce în acest secol nu-ți găsești astămpărul decât numai acolo unde știi că găsești pe cineva care să te îmbrace — fie și temporar — în haina trecutului.

Dacă nu îndrăgesc să generalizez această afirmație, o spun în special pentru gazetari, cari sunt vecinic în căutarea firului legat de vremea făcută trecut, trecutul de un personaj și Personajul de acțiune mult sau mai puțin cunoscută posterității. Aceasta ne pasionează pe toți... Cotidianul frământat în mâna vremii, spulberat și ajuns trecut, neant... Viața pentru acțiune și acțiunea pentru îmbunătățirea stării sociale, aceasta fiind singurul fapt admisibil pentru cei cari aspiră să intre în cadrul utilității sociale.

Depart de acțiunea pusă în serviciul individului — subiect, acțiunea d-lui prof. Nicolae Iorga a fost dela început o contribuție distinctă la înscăntarea valorii pure pe sceptorul socialului, cu cele mai mari frământări și anj de sbucium. Câți numără eruditul Nicolae Iorga.

L-am vizitat acum câțva timp. Credem că după atâtea decenii de muncă intensă în serviciul neamului prof. Iorga își va îmbrăca haina odihnei mult meritată... Dar am rămas uimit după primul pas făcut în camera sa de lucru.

Privirile sale cercetau cu mult interes rândurile unui respectabil volum, savurând neîncetat necertul vremurilor prins în filele volumului...

Sesizat de pașii mei, își ridică privirile și ca semn de „bun venit”, îmi întinse dreapta, cu rugămintea: „Să iau loc și să stau ca la mine acasă”.

Mai avea de cercetat ceva. M'am așezat și privirile mi-au fugit instinctiv pe lucrurile de artă cari îmbracă bogat camera de lucru a d-lui Iorga.

Iată, aci, un fel de elefant-ceosornic... Dincolo, fotografia din copilărie... Lucruri antice, care dau mai mult o înfățișare orientală.

În afară de acestea, dela intrare privirile țese opresc pe două rafturi — bibliotecă mari — cari îmbracă în întregime pereții și cari găzduiesc din vremuri apuse nenumărate volume legate în piele.

— „Sunt rafturi date de Regina Maria” — îmi explică d-l Iorga într'un moment în care privirile mele căutau să afle anj ce numără aceste rafturi.

Surprins de munca titanică a d-sale la o vârstă ce impune respectul odihnei, l-am rugat câteva destăinuri în legătură cu trecutul. Totdeauna aj de auzit mai mult din trecut decât ț-ar vorbi cineva de prezent sau viitor.

Cu această intenție vorbirea noastră s'a situat pe un plan cultural.

La 13 ani a ținut o conferință despre doctrinara Karl Marx, într'o epocă în care nu era atât de ușor de înțeles, teoria socialismului marxist. Cu toate acestea, d-l Iorga este cel care l-a tatonat la 13 ani, luptând cu toată vigoarea vârstei, ca să înțeleagă și să fie înțeles.

Mai aflu, de asemenea, că în aceeași epocă este și un neobosit colaborator la ziarul „ROMANU” scos de unchiul său, unde publică numeroase anecdote și tot atâtea articole politice, cari au atras atenția multor oameni de condei și cugetare politică.

— „Când venea vacanța, primiam toate gazetele și pe toate le citeam. Apoi, scriam toate prostiile... Dar aveam o scuză: Le scriam la 13 ani, nu ca gazetari de astăzi...”

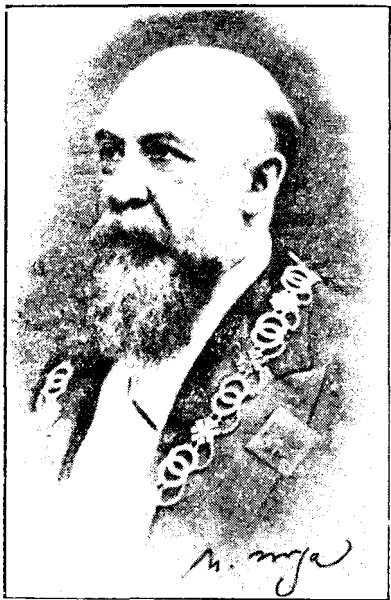
Am început să râd. Râde și d-l Iorga cu ochii la mine. Rădem amândoi...

Au urmat, după asta, frumoase amintiri din trecutul său de „ziarist... De când scria la „Romănu”, ziar intitulat așa ca să se deosebească de „Romănu” lui C. A. Rosetti.

Deosebit de articolele din „Romănu” unde de multe ori d-l Iorga schimba pe Moleri, în Moliere, d-l Iorga colaborează la 19 ani în „Contemporanul”, condus pe vremea aceea de Teodoru, cam în același timp când debuta și Anghel în paginile acestei publicații periodice.

Versurile făcute pe atunci desvăluie o adâncă inspirație și o rară calitate de versificator.

Nu de mult, umblând printre vrainurile de cărți acoperite de colbul de praf al trecutului, d-l Iorga a descoperit caietul cu versuri și cu o parte din traducerea Iliadei, valoroasa capod'operă în poezia epică.

De atunci au trecut ani... Mulți, foarte mulți și d-l Iorga tot mai tot mai iubeste poezia...

În timpul cât a durat interviewul, am descoperit pe masa de lucru a d-sale o hârtiuță cu însemnări mărunt de tot și cari mi-au atras atenția dela prima vedere.

M'am uitat mai bine și am observat că sunt versuri proaspăt scrise de d-l Iorga.

Iată primul catren din această poezie, cu titlu nefixat:

„Când florile mor în grădină
Cu ele moare din noi
A anului floare senină
Ce nu se întoarce 'napoi”.

Și ultimul:
„Și gânduri, simțiri, sunt ca ele
Asemeni și totuși schimbate
În veci n'o să fie acele

Ce nu pot ajunge uitate”.

— De ce nu v'ați făcut poet?

— „Vezi, mie îmi plac lucrurile în strânsă legătură cu sufletul omului. E adevărat, poezia nu e străină de el, dar nu este mai aproape ca Istoria care ne înfățișează luptele de veacuri ale popoarelor. Și apoi, anj tinereței sunt decisivi în cele mai multe cazuri.

Ca să fim lămuriti asupra concepțiilor sale în materie culturală, să-l mai întrebăm ceva:

— „Ca istoric al neamului românesc, gazetar vechiu și orator neîntrecut, ce credeți dvs. că este mai eficace pentru culturalizarea maseilor: vorba, sau scrisul?”

— N'aș putea spune că scrisul nu e bun, după cum nu pot afirma că vorba are aceiași valoare.

Ca să-ți răspund, îți voiu aminti ceea ce spunea regretatul Delavrancea în momentele de discuții cu mine, Caragiale, de multe ori și Vlahuță: „Litera e o sărăcie pe lângă gând și viață”.

— „Ce-ai prefera d-ta din aceste două cazuri?”

— O conferință scrisă, sau improvizată unde pe lângă naturaleța vorbitorului vezi stările psihologice respective.

Fără îndoială, că valoarea scrisului constă în fixarea unor date cari s'ar uita după oarecare vreme. Aceasta este însemnătatea lui. Însă dispărând această valoare, scrisul nu întrece cu nimic valoarea cuvântului.

— „Cum vă scrieți dvs. piesele de teatru?”

— „De obicei, când sunt la Sinaia, mă închid în castelul ce-l am acolo și scriu... uneori scriu un act, alteori de loc. Cam așa e când scrii piese de teatru. Apoi dacă a ieșit un act, să nu crezi că nu-i mai trebuie nimic; îl recitești și ici, colo, îi mai adaugi sau reduci câte ceva așa ca să lasă ca lumea...”

— Care e ultima lucrare a dvs.?

— „Ultima lucrare a mea, este o dramă pe care am intitulat-o: „UN BIET MOȘNEAG ȘI UN DOGE”.

După cum vedeți d-l Iorga lucrează mereu și pare a fi încă îndrumătorul ideal al generației bătrâne.

Ion Drăgănescu

Dela Centrul de studii al Cruciadei

Duminică 2 Februarie a vorbit la centrul de studii al Cruciadei d. Nicodim Ion Matei despre „Presa minoritară și cea autohtonă”. Conferențiarul, după ce face un rezumat al drumului parcurs de ziariștică în ultimele veacuri și în țările mai importante din punct de vedere al dezvoltării temei sale, se oprește asupra egalității pe care o trage între presa minoritară și cea antiromână.

În concluzie aduce prețioase sugestii pentru o presă cu adevărat autohtonă și românească, azi abea înnegurată.

Conferința a stârnit, prin ineditul ei un viu interes și a fost îndelung aplaudată

Duminică 9 februarie a. c. orele 5 p. m. d. Alexandru Talex despre: **Presa în viitorul stat cruciat.**

Duminică 16 februarie a. c. orele 5 p. m. d. Constantin Caragea despre: **Pomană și asistență socială.**

Duminică 23 februarie a. c. orele 5 p. m. d. Mihail Stelescu despre: **Romain Rolland și Panait Istrati.**

Duminică 1 Martie a. c. orele 5 p. m. d. Constantin Barcaroșu despre: **Problema muncii în viitorul stat cruciat.**

Duminică 8 Martie a. c. orele 5 p. m., d. Simion Oprescu despre: **Nevoia de întovărășire în agricultură.**

Duminică 15 Martie orele 5 p. m., d. Eugen Sobra despre: **Un aspect al economiei agricole: Zoocultura.**

CRUCIADA ROMANISMULUI

va publica într'un număr viitor

SARCHIZ

nuvelă inedită de PANAIT ISTRATI

memento

Operă:

Vineri: „Maestrii Cântăreți”, **Sâmbătă:** premieră „Taina” balet **Duminică:** „Manon (matineu); „Povestirile lui Hoffman” (seara).

Național:

Duminică 2 Februarie d. Ion Marin Sadoveanu în ciclul conferințelor experimentale a vorbit despre: **Wallenstein** opera lui Schiller. S'a experimentat și actul V în următoarea distribuție: A. Athanasescu, Ulmeni, Giugulescu și I. Rădulescu. **Joi:** „Harap Alb” (mat.) **Sâmbătă:** „Harap Alb” (mat.) **Duminică** „Cocoșul negru” (mat.) În fiecare seară reprezentații extraordinare **Maria Ventura** ne prezintă un spectacol în serie: **„Ca înainte, mai bine ca înainte”.** **Luni:** Premiera: „Borgia”; **Marți și Miercuri** „Borgia”.

„Afacerea Kubinsky”:

Se reprezintă în fiecare seară și în matineu la teatrul „Excelsior” cu d-nii I. Iancovescu, M. Fotino, Cocea etc.

„Unchiul lui Noață”:

Este o comedie pasionantă în trei acte. Bietul „Noață” pre nume **Vasiliu Birlic**, nepotul unui mare moșier... îl puteți vedea în fiecare seară la teatrul **Veseli**.

Regina Maria:

În matineu și seara. **Lozul cel Mare** cu Leny Caler și V. Maximilian. **Duminică 9 Feb.**, ora 10 dim. spectacol cerut de public: „**Nunta de Argint**”.

Majestic:

„**Apărarea are Cuvântul**” piesă în trei acte după romanul d-lui P. Belu. În rolurile principale d-nii: **I. Tâlvan, I. Pella, Mereanu** și d-mele **Halmaky, Fl. Constantinescu, etc.**

Lina Culturală:

În fiecare seară și **Vineri:** „Anonimul”; **Sâmbătă:** „Prostul”; **Duminică:** „Băiat de viață” (mat.); „Anonimul” (seara), interpretat de **V. Brezeanu, Massim etc.**

CINEMATOGRAFE

A. R. P. A.: „Malec Toreador” jurnal și complectare.

ROXI ȘI CAPITOL: „Căpitanul Blood” cu Emil Flynn și Olivia Hovilland.

SCALA: „Koenigsmark” cu Elissa Landy.

TRIANON: „Dragoste în taxi cu Olga Tschekowa.

REGAL: „Becky Sharp” premieră: „Măta în sac”, jurnal și o complectare.

VOX: „Agentul special” cu Beth Davis și George Brient. Filmul cel mai așteptat al sezonului. Revistă: „**Ce ar fi?**” cu d-nii Cassvan, Antoniu, Glodariu Lulu Savu, Possy Louis etc. Baletul complectează programul la orele 8 și 10 fix.

CORSO: „La Calul Bălan”.

FEMINA: „Amiral fără voce”, Szöke Szakall.

DARLY: „Singură pe lume” cu Sherry Temple” și „Pradă” cu Keky Gallian.

BIZANTIN: Bal la Savoy și revista „**Aoleu Ciuley Ciuley!**”.. cu trupa lui Titu Mihăilescu.

CITTY: „Domnul dela Folies Bergeres” și „Parada Vieții”.

FORUM: „Femeia și Minciuna” și „Casino de Paris”.

OMNIA: „Femeia și Minciuna” și „Iubirea lor”.

FRANKLIN: „Blonda Carmen” și „Transatlantic”.

IZBANDA: „Iubesc toate femeile” și „Așa te vreau”.

MARNA: „Episode” cu Paula Wessely și revistă.

MARCONI: „Iubesc toate femeile” jurnal și artiști.

DIANA: „Invitație la vals” și „Misterele Africii”.

VOLTA BUZEȘTI: „Iubește-mă” și „Secretul mumii”.

LIA: „Iubirea lor” și „Cadriul dragostei”.

MODEL: „Misterul unei nopți” și „Cavalerul Spadei”.

ARO: „Mazurca” cu Polla Negri și Willi Forst.

SAVOY: „Azew” cu Olga Tschekowa și program de Music Hall.

BD, PALACE: „Corabia Blestemată” și o complectare.

SELECT: „Romanul unui tânăr sărac”, premieră și „Amantele celebre”.

AMERICAN: „Iubește-mă” și „Răpitorii de copii”.

TOMIS: „Studentul din Praga” și „Menaj modern”.

VOLGA: „Singură pe lume” și Auto Car 99.

Pe o toaie de block

PETRE CRISTEA ȘI I. ZAMFI-RESCU

O dovadă de perseverență ne-au făcut-o excelenții automobiliști români Petre Cristea și I. Zamfirescu, cari au câștigat săptămâna trecută rally-ul internațional de la Monte Carlo.

După cum se știe, la acest rally, iau parte toți maestrii volanului din Europa.

Anul acesta, lupta s'a dat între 92 de concurenți, toți pretendenți ai Cupei internaționale.

În proba hotărâtoare de derapaj, lupta s'a dat între România și Franța: vigozitatea românească însă, a reușit să înfrângă de astădată fiinețea franceză.

Victoria excelenților Cristea și Zamfirescu, vine să confirme încrederea pe care ne-au însușit-o cu ocazia concursurilor din țară, iar performanța lor, care se răsfrânge în primul rând asupra tricolorului național, ne obligă a le transmite cele mai sincere felicitări atât pentru isprava reușită cât și pentru curajul — mai ales acesta — de care au dat dovadă în cea complementară și hotărâtoare probă de derapaj.

TOMA AUREL

Boxul românesc a cărui faimoasă reputație din trecut i se datorea unui Lucian Popescu, Axioși și alții, intrase în ultimul timp, din cauza lipsei elementelor tinere, în anonimat.

Iată însă că un flăcăias român, de pe malurile Dâmboviței, face iar presa străină să se mai ocupe de România. Acesta e Toma Aurel.

Mănat de dorul gloriei spre Paris, Toma Aurel reușește aici câteva performanțe extraordinare: Astfel, după ce masacrează câțiva necunoscuți și se impune, reușește să ridiculizeze pur și simplu pe fostul campion mondial Young Peretz.

După el, i-a venit rândul zilele trecute și faimosului Milon Piadner. În urma acestor victorii, Toma Aurel va disputa cât de curând, titlul confirental la categoria cocoș, elvețianului Dubois.

Bravo Toma.

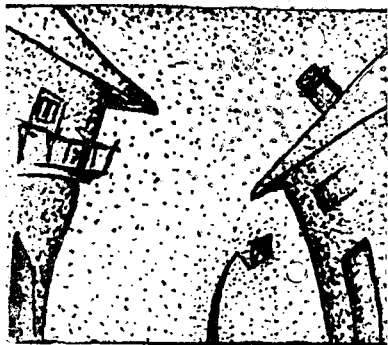
BLER

Tot săptămâna trecută, echipa militară de sky a României, formată din frații Zăpadă și căpitanul Schian, a reușit să se claseze prima, în concursurile Miceii Antante de la Bled.

Iată așadar, că în decurs de șase zile, România a reușit să-și ridice fanionul în trei țări diferite.

Această splendidă performanță merită a fi subliniată, tocmai pentru faptul că s'a reușit în șase zile, ceea ce nu s'a putut în decursul unui an — 1935.

Toma Alexandrescu

VIATA POLITICA

CRONICA EXTERNA

Ritmul politicii internaționale s'a accelerat simțitor, datorită faptului că la căpătâiul defunctului rege George V s'au intrunit tatăia Suerani și șefii de State. Sub controlul și imboldul lor, reprezentanții autorizați ar putea vorbi mai apăsat, și mai liber.

Cel puțin acum fiecare ar avea datoria de a preciza și mai sincer poziția ce înțeleg s'o adopte în fața diverselor probleme.

Dacă la Geneva se pot lua măsuri teoretice, se pot disece diverse situații și emite deziderate, nici când nu s'ar fi putut găsi un moment mai prielnic de a se clarifica pozițiile respective ale forțelor.

Trecându-se peste animozitățile create de conflictul Italo-Abisinian, care ar fi trebuit să rămăie localizat, astăzi s'a început partida de care depinde echilibrul, viabilitatea și progresul Europei.

Pe de altă parte stă Anglia, cu cortegiul ei de interese îndreptat spre colonii și dominioane, de unde își trage încă și puterea și prestigiul. Europa contează pentru ea nu-mai pentru asta, încât atâta vreme cât va fi echilibrată prin balanța forțelor, toată atenția ei poate să se concentreze asupra exploatarei și menținerii supremației ei în lumea încă supusă Londrei.

Pe de altă parte stă forța germană, națională, conștientă, disciplinată și comprimată. Această forță armată, productivă, suprapopulată și cu greutăți financiare mari, caută o posibilitate de expansiune și de existență. Incercută, prin înfrângerea ei, în doage de oțel, îi trebuie o supapă de siguranță. Sau va cere restituirea unor colonii, sau va încerca prin perfecțarea unor acorduri cu Polonia și Japonia să-și asigure scurgerea surplusului ei de populație și producție spre răsărit, sau Europa este amenințată de o nouă catastrofă.

Altă forță este Franța cu cortegiul de aliați și prieteni. Ea este forță patriotică și militaristă bine pregătită. Este supusă însă jocurilor interne, nude, internaționale, care fie comuniste, fie masonice, au deslănțuit cea mai formidabilă ofensivă.

Atât masoneria cât și internaționala, zdrobite și expulzate din Germania, Italia și fără mari sorți de izbândă în Anglia, au concentrat toate rezervele și mijloacele lor de luptă în Franța. Până și ordinul de Malta, ordin creștin catolic, a fost obligat să admită în rândurile lor oameni de alte religii și chiar să vândă până la rangul de comandor situații, pe timpuri, atât de căutate.

Astăzi este într-o câva controlată și dirijată de loja marelui Orient.

Căderea guvernului Laval, ostii sancțiunilor supreme și provocatoare, ostii unor acorduri prea intime cu Rusia Sovietică, ostil emigrării capitalului francez fără nici o garanție în această Rusie, favorabil unei înțelegeri prietenești cu Germania, nu este datorit altor cauze.

Din atitudine viitoare față de aliații ei Italia, de înțelegerea ce o va avea-o de a nu întinde coarda prea mult cu Germania și de ajutorul efectiv și desinteresat față de Mica Înțelegere depinde în mare parte soarta ei, a celor ce se simt legați de ea și în definitiv Pacea.

Nu se poate cere numai, ca responsabil de propria existență să sacrifice totul pentru un sentiment. Nici o jertfă nu este prea mare, nimic nu este permis a fi preocupat când este vorba să aperi integritatea și ideologia națio-

nală; dar nu este permis să-ți sacrifici nici oameni, nici interesul propriu pentru sentimentalisme sau Don Quichotisme.

D. P. LAVAL

Dacă între oameni și ura și dragostea își are rostul, ele nu sunt permise între State. În afară de dreptul primordial de a-ți apăra granițele pe baze de suveranitate națională, altele sunt legile care trebuie să stea la baza lor. Cea mai esențială este cea a echilibrului economic.

Încă un trădător George Beza

În tabăra Cavalerului de Cernăianca, recte Corneliu Codreanu, au început grave frământări.

În afară de faptul că se observă o evadare în masă a tinerilor conștienți de nulitatea conducătorului lor și o lipsă totală de entuziasm, zilele acestea s'a produs un fapt semnificativ.

D. general Cantacuzino, șeful de paie al „Totiștilor” a eliminat pe unul din conducătorii fostei Gărzi de Fier, George Beza.

Posedăm ordinul circular No. 19 din 5 Ianuarie 1936 care ordonă excluderea lui Beza. Spicuim un pasagiu edificator asupra poveștii complotului contra lui Codreanu.

„Considerând însă ROLUL său (Beza) jucat în afacerea trădătorului Stelescu. ROL PE CARE IL CUNOSC BINE (!), de oarece am luat parte la cercetări și am prezidat juriul, rol pe care eu, Dumnezeu să mă ierte, îl consider echivoc, pentrucă DACA N'AR FI EXISTAT UN NICOLAE TOTU, CARE SA SCAPE TOATA SITUAȚIA și legionarii Zăpadă și Rădulescu SA-L INTELEAGA, Beza s'ar fi lăsat, eventual, ademenit de PARTEA ADVERSA”.

Deci Generalul Cantacuzino nu știu din ce motive îi scapă „gura pe dinainte” și declară că a trebuit să intervină o altă persoană Nicolae Totu, CARE SA SALVEZE SITUAȚIA și că a fost nevoie ca alți legionarii SA-L INTELEAGA. Care situație și ce s'a înțelegă? Acestea toate în timp ce d-l Mihail Stelescu suferea la R.-Vâlcea o con-

damnare de 1 an și jumătate pentru Gardă.

Se vede că d. General când a scris circulara uitase cum fusese ticluită povestea complotului! Dovada o avem la urma circularii unde Generalul pune „N. B. Rectific și adaugă că Zăpadă a comunicat lui Totu, ASTFEL CA ESTE INVERS; Totu a intervenit și a luat măsurile necesare”.

Deci prin aceste rânduri Generalul recunoaște că l-a luat adevărul pe dinainte și RECTIFICA, revenind la manuscrisul ticluit al poveștii complotului.

C. Caragea

Mulțumim pe această cale d-lui General pentru restabilirea adevărului.

Acum cauzele excluderii lui Beza.

1' Beza, muștrat de conștiință ar fi declarat între legionari că d. Mihail Stelescu n'are nici o legătură cu complotul, și ca să se evite și declarația finală că însăși complotul este un aranjament pus la cale din ordin, fost exclus.

2) LUI BEZA I SA DAT ORDIN SA UCIDA PENTRU BANI PE UN MARE INDUSTRIAS DIN TARA. El a refuzat. Urmarea: EXCLUDEREA.

Iată deci, încă un trădător. George Beza. Era în Gardă de șase ani de zile și a luat parte la toate campaniile, închisorile și ORDINELE șefului.

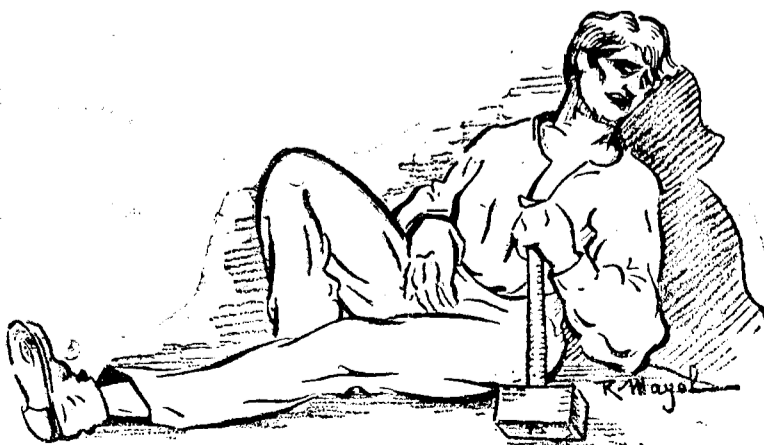
SE VEDE CA DEVENISE JE-NANT?

Comentariile sunt inutile, faptele și circulara vorbesc singure.

În clipa închiderii gazetei aflăm trista veste a morții unui camarad de luptă românească și prieten: EUGEN HORESCU.

Intellectual cu adâncă pregătire, suflet ales și activist intransigent, Eugen Horescu a luptat pentru o presă de dreapta, conștientă.

Săptămânalul DREAPTA este su-

Alegerea dela Mehedinti

După succesul de altfel văzut, dela Suceava, partidul național-creștin a trecut la o ofensivă puternică, considerată decisivă pentru viitorul acestui partid cu pretențiuni de guvernământ.

Conform obiceiurilor tradiționale în Vechiul Regat, guvernul are întotdeauna un vot aproape hotărâtor în ceea ce privește rezultatul unor asemenea alegeri parțiale.

Or, puternicul și mândrul partid național-liberal de odinioară, astăzi încă la guvern numai datorită unor situațiuni excepționale, a preferat să nu intre în arena dela Mehedinti.

Motivele sunt foarte simple. De când au dispărut marii conducători ai acestui partid istoric, descompunerea și fărâmițarea au mers progresiv.

Dacă la finele anului 1933, sub Ion Duca, se putea presupune că liberalii merg spre o consolidare, ultimii doi ani, adică guvernarea d-lui Tătărescu ne-a demonstrat că este vorba de o întreprindere falimentară, girată încă temporar de câțiva profitori șireți și sforari abili.

Pentru a profita deci de fiecare zi de dulce putere în plus, guvernul a adoptat tactica marului aventurier politic Vania Inuletz care a priceput să pună în practică pe teren anumite deziderate.

Partidul național-fărănesc, adică de fapt Iuliu Maniu, acest mare pericol, cum vor să-l creadă câțiva interesați, trebuia slăbit cu orice preț.

Deci frâu liber huliganismului a propus Vania Inuletz. Naționalismul, chiar violent este nesimpatizat de mase.

Antisemitismul cel mai feroc prinde oricând.

Tărani plătesc impozite de nevoie, fiindcă nu pot ascunde nimic.

Impozitele nu scad, șoselele sunt aproape pretutindeni lăsate în voia Domnului (Ialomița), fabricatele s'au scumpit, tutunul la fel. Numai „jidanii” sunt vinovați că totul se fură, urlă batalioanele albastre misterios alimentate nu numai cu fondurile d-lui Inuleț.

La primul șoc pare-se că național-creștinii au avut succes și dacă d. Vania Inuleț și-ar fi putut continua tactica, probabil că d-nii Cuza și Goga ar fi putut înregistra la Mehedinti o nouă victorie.

Dar în urma vizitei Sueranului la Londra și Paris pare-se că apele oportuniste ale guvernului d-lui Tătărescu s'au tulburat serios.

Huliganismul dela barou și celelalte operațiuni similare, regisate de onorabilul guvern au displăcut peste hotare.

Se refuză credit, chiar moral, unor asemenea exponenți a duplicității.

Concluzii: Guvernul și-a prelungit în adevăr guvernarea.

Realizările guvernului sunt cel mai bine caracterizate prin multiplele panamale rușinoase.

Partidul s'a descompus într-un crescendo accelerat.

(Garda veche, Hașiști, Universul, familia Brătianu, familia Ghiață, nemulțumiții bă-

D. IULIU MANIU

trâni (recte Xenii), nemulțumiții tineri (recte Eugen Titeanu etc.)

Mai departe, luptele fratricide între partide, adică românii contra românilor, au luat proporții care umplă de bucurie sufletele celor dela Budapesta.

Aceștia sunt marii noștri naționaliști de fațadă și de conjunctură, iar un Iuliu Maniu care acum 44 de ani a depus aci la București în fața ministrului de război de atunci, un jurământ sacru, prin care își sacrifică viața îndeplinirii Idealului Național, pregătind revoluția necesară, nu are astăzi vot în această selectă adunare.

Odată partida câștigată, Vania Inuleț a făcut revoluție, prin evoluție.

Iuliu Maniu a făcut altă revoluție, aceea cu riscurile capitale zilnice și aceasta timp de 26 ani, însă fără evoluție.

Sergiu Lecca

● **MEDITAȚII** avantajoase: *Nichita Iovanovici*, str. Filaret, 43.

● **CONTABIL** autorizat, bilanțier specializat, chestiuni fiscale, preiau contabilități particulare, rețastre individuale. *Pretențiuni modeste. A se adresa: Nic. Grămscu, bd. Tache Ionescu, 43.*

A murit Horescu

In clipa închiderii gazetei aflăm trista veste a morții unui camarad de luptă românească și prieten: EUGEN HORESCU.

Intellectual cu adâncă pregătire, suflet ales și activist intransigent, Eugen Horescu a luptat pentru o presă de dreapta, conștientă.

Săptămânalul DREAPTA este su-

fletul și sănătatea sa.

Dar ca orice idealist, Eugen Horescu a rămas un învins. Trădat de prieteni, de inconjurime, de trupul său, slăbit de încordare și suferință, a murit acum două zile.

Încă o victimă a tuberculozei și încă un mare neînțeles.

Dumnezeul să-l odihnească.